

Es posà a caminar amb ells

Και ο Ιησούς πορεύτηκε μαζί τους

Il se mit en route avec eux

Velük együtt útra kelt

maristes

Document marc de la Pastoral Vocacional de la Província de L'Hermitage

Κείμενο – πλαίσιο για την Ποιμαντική των Κλήσεων της Επαρχίας L'Hermitage

Document cadre de la pastorale vocationnelle de la Province de L'Hermitage

A Hermitage Tartomány hivatásgondozási keretdokumentuma

SUMARI

Presentació	3
1 Introducció	4
2 La Pastoral Vocacional en els diferents àmbits pastorals	6
3 L'animació vocacional marista	8
4 Les dimensions de la persona en el procés vocacional	12
5 Les etapes de l'itinerari vocacional	14
6 Mitjans per a l'acompanyament en el creixement vocacional	16
7 Els agents de la Pastoral Vocacional	17
8 Pistes per a l'animació vocacional en la Pastoral de la Província	18

Περιεχόμενα

Παρουσίαση	20
1 Εισαγωγή	21
2 Η ποιμαντική των κλήσεων στους διάφορους τομείς της Ποιμαντικής	23
3 Η μαριανή εμπύχωση των κλήσεων	25
4 Η διάσταση του προσώπου στη διαδικασία των κλήσεων	29
5 Τα στάδια της πορείας των κλήσεων	31
6 Τρόποι καθοδήγησης στην προσωπική ανάπτυξη	33
7 Οι φορείς της ποιμαντικής των κλήσεων	34
8 Σημεία αναφοράς για την εμπύχωση των κλήσεων μέσα στην ποιμαντική της Επαρχίας	35

SOMMARIE

Présentation	37
1 Introduction	38
2 La pastorale vocationnelle dans les différents domaines pastoraux	40
3 L'animation vocationnelle mariste	42
4 Les dimensions de la personne dans le processus vocationnel	46
5 Les étapes de l'itinéraire vocationnel	48
6 Moyens pour l'accompagnement dans la croissance personnelle	50
7 Les agents de la pastorale vocationnelle	51
8 Pistes pour l'animation vocationnelle dans la pastorale de la Province	52

TARTALOM

Bemutató	54
1 Bevezetés	55
2 A hivatásgondozás a különféle lelkipásztori területeken	57
3 Marista hivatásébresztés	59
4 A személy dimenziói a hivatás menetében	63
5 A hivatás útjának fokozatai	65
6 A személyes növekedés kísérésének eszközei a hivatásgondozásban	67
7 A hivatásgondozás tevékeny résztvevői	68
8 Útmutatók a hivatásgondozásra a tartomány lelkipáztorkodásban	69

PRESENTACIÓ

ES POSÀ A CAMINAR AMB ELLS

Per una pastoral vocacional integrada en la pastoral juvenil marista

Mentre conversaven i discutien, Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells.

(Lc 24, 15)

L'experiència viscuda amb Jesús pels dos deixebles d'Emmaús inspira la nostra manera d'acostar-nos als joves i de fer camí amb ells per tal d'ajudar-los a créixer i a desvetllar en ells la dimensió vocacional.

En l'animació pastoral dels infants i joves, la dimensió vocacional n'és un element essencial i indispensable. La finalitat d'aquest document és establir un marc comú i una guia per a l'animació vocacional en els diversos àmbits pastorals del conjunt de la Província. Aquests àmbits pastorals no són complets si la pastoral vocacional no hi juga un rol primordial.

Tots els agents pastorals de la Província en els diferents països hi són implicats (comunitats de germans, acompanyants, formadors, laics maristes, catequistes, animadors...). Tots hi són convidats a desenvolupar programes i mitjans per tal que aquesta dimensió vocacional trobi el seu espai vital en aquest marc comú. Així totes les realitats pastorals de la Província se sentiran en comunió amb les altres, compartint el mateix esperit, vivint els mateixos processos, més enllà de les fronteres de la llengua i la cultura.

Vull agrair a totes les persones que han treballat en l'elaboració d'aquest document: Jean-Christophe Bobin, G. Jaume Bofarull, G. Joël Capon-Thiebaut, G. Gérard Cuinet, G. André Déculty, G. Pere Ferré, G. Mateos Levantinos, G. Misi Mont, G. Jean Reboul, G. Félix Rodríguez, G. Ramon Rúbies, Lakis Varthalitis i G. Gabriel Villa-Real.

Que aquest document sigui font de vida per a totes les obres maristes de la Província.

G. Maurice Berquet, provincial.

1 INTRODUCCIÓ

Al llarg d'aquestes pàgines trobareu el *Document marc de la Pastoral Vocacional de la Província de L'Hermitage*, fruit de la reflexió sobre la Pastoral Vocacional en el marc de la realitat ampla i diversa de la Província (diferents països, presències de missió diverses, diferents vocacions...). Aquest treball de reflexió ha estat dut a terme per la Comissió de Pastoral Vocacional provincial al llarg del trienni 2006-2009 i per l'Equip de Pastoral del Secretariat de Missió al llarg del trienni 2009-2013, que n'ha fet la síntesi i redacció final.

La finalitat del document és establir un marc per a l'animació vocacional en els diferents àmbits pastorals en el conjunt de la Província. Som conscients de la realitat diversa (històrica, social i cultural) dels diferents països que integren la Província de L'Hermitage, però estem convençuts que compartim somnis i projectes per respondre a les necessitats dels infants i joves d'avui per tal d'ajudar-los a créixer i desvetllar en ells la dimensió vocacional. És per això que el document s'adreça a tots els agents de pastoral en sentit ampli: responsables d'obres educatives, membres de la coordinació d'obres educatives dels diferents països, comunitats de germans, acompanyants, formadors, laics maristes, catequistes, animadors...

L'animació pastoral en cadascun dels àmbits que atenem en la missió marista (escolar, juvenil, social, familiar...) promou l'acompanyament en el creixement integral de la persona en totes les seves dimensions. En aquest sentit, entenem la dimensió vocacional com a part essencial de l'animació pastoral; per això, aquesta dimensió vocacional troba en els diferents àmbits de la pastoral el seu espai vital i, al mateix temps, cadascun d'aquests àmbits pastorals esdevenen complets quan la dimensió vocacional hi té un paper primordial.

El document, a més d'aquesta introducció, s'estructura en set apartats:

- Al primer apartat se situa la dimensió vocacional com a part essencial de tots els àmbits pastorals que desenvolupem en el marc de la missió marista a la Província.
- Al segon apartat es defineixen diferents termes clau per entendre i situar la dimensió vocacional de la Pastoral marista (*vocació, procés vocacional, animació vocacional i cultura vocacional*).

- Al tercer apartat es desglossen les dimensions essencials del procés vocacional que s'ha de desvetllar en els infants i joves (interioritat, afectivitat, sentit comunitari i eclesial i solidaritat i compromís).
- El quart apartat concreta els mitjans essencials per desenvolupar el procés vocacional marista. Aquests mitjans són l'acompanyament, el testimoni dels agents i les comunitats i el coneixement del carisma marista.
- Al cinquè apartat es defineixen les etapes de l'itinerari vocacional: l'etapa de desvetllament i la descoberta, l'etapa d'aprofundiment, l'etapa de discerniment vocacional i l'etapa de compromís.
- El sisè apartat està dedicat als agents de la Pastoral Vocacional, fent una distinció entre els agents de pastoral mateixos i les persones que tenen com a missió específica l'acompanyament personal del jove.
- Al setè apartat se suggereixen algunes pistes per a l'animació vocacional en la Pastoral de la Província.

Esperem que aquest document sigui d'ajut per continuar desvetllant inquietuds en el cor dels infants i joves a fi de continuar fent viu avui el somni de Marcel·lí Champagnat. Som conscients que l'Esperit Sant és l'artífex de tota vocació. A nosaltres ens toca desvetllar i acompanyar, des del testimoni senzill, a l'estil de Maria de Natzaret. El testimoni de vida viscut amb felicitat des de la senzillesa, la fraternitat i el compromís és un mitjà essencial que fa suscitar preguntes de fons en els infants i joves per viure amb plenitud la seva vida. Juntament amb aquest testimoni necessitem també convidar personalment, des de la llibertat de cadascú, a donar resposta a aquestes preguntes viscudes com a crida de Déu, especialment com a maristes, laics o germans.

2 LA PASTORAL VOCACIONAL EN ELS DIFERENTS ÀMBITS PASTORALS

L'animació pastoral de la Província la componen tot el seguit de processos, iniciatives, accions, activitats, actituds i formes de fer que es presenten com a oportunitats perquè els infants, joves, educadors i educadores, animadors i animadores, germans, famílies... se sentin acompanyats en el seu procés de creixement personal, ajudant-los a descobrir la seva interioritat i potenciant la seva predisposició a l'experiència religiosa personal i comunitària. Des del respecte a la llibertat personal i a la diversitat, oferim amb senzillesa Jesús com a resposta a les seves preguntes i al seu desig de felicitat, que els obre a la realitat dels altres, els fa sensibles a les seves necessitats i a la transformació del món. Tot aquest seguit d'accions i processos es donen en diferents àmbits i moments de la vida i, així, parlem de Pastoral Escolar, Pastoral Juvenil, Pastoral Social, Pastoral Familiar...

La dimensió vocacional és una part fonamental en la nostra acció pastoral amb els infants i joves, en tots els àmbits, perquè n'explicita un aspecte essencial: l'orientació de la pròpia vida d'acord amb un projecte vital fonamentat en l'Evangeli. En aquest sentit, amb la nostra acció educativa i pastoral volem promoure un procés de maduració vocacional en els infants i joves a partir de quatre trets:

- **Atenció a la persona com a preocupació central.** Acollint cada infant o jove en la seva originalitat, des de la presència i el diàleg. Ajudant cadascú a descobrir la joia de viure plenament i a deixar-se trobar pel Déu de la vida. «Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir» (Jn 10,10).
- **Prioritat per l'evangelització.** La Pastoral ha de portar a la relació personal amb Jesús perquè cada jove pugui trobar en Ell el model de desenvolupament personal i el centre unificador de la seva vida. «Jo sóc el camí, la veritat i la vida» (Jn 14,6).
- **Oferta d'un camí d'educació en la fe unitari i progressiu,** en el qual es reforcin i s'integrin els moments extraordinaris i el quotidià, el creixement humà i el reconeixement de la presència de Déu, la celebració, la pregària i el compromís amb els altres. «Jesús mateix se'ls va acostar i es posà a caminar amb ells» (Lc 24,15).

- **Una pastoral «comunitària».** Que es doni en l'ambient comunitari (fraternitat) i que porti cap a l'atenció a la comunitat (servei i compromís). «Tots eren constants a escoltar l'ensenyament dels apòstols i a viure en comunió fraterna, a partir el pa i a assistir a les pregàries» (Ac 2,42).

Dins del marc de la Pastoral, en el qual la Pastoral Vocacional ha d'estar ben arrelada, aquesta té uns elements més explícits. Hi subratllem els aspectes següents:

- L'acompanyament personal i/o vocacional.
- Les activitats i experiències vocacionals explícites amb els infants i joves.
- La sensibilització i dinamització, en aquest àmbit, de les comunitats de germans i els grups de laics.
- La inserció de la Pastoral Vocacional en la formació inicial i permanent dels germans.

3 L'ANIMACIÓ VOCACIONAL MARISTA

La vocació

Partint d'una definició comunament acceptada, la *vocació* és la inclinació que hom sent a un cert gènere i tipus de vida, a un estat, a una professió, etc. Des del nostre enfocament, però, la vocació té a veure amb la identitat personal i arrela en l'ésser profund: el que un vol «ser» i el que està construint per «arribar a ser».

En aquest camí, la persona cerca —conscientment o inconscientment— un sentit a la seva existència; una motivació per a les seves opcions i accions, fonamentada en els valors que va integrant; un camí per desenvolupar-se plenament com a persona humana, apuntant a la felicitat.

Fruit d'aquesta experiència personal de cerca, hi ha qui transcendeix la realitat i arriba a comprendre, des de la seva pròpia experiència, la seva vida en un marc relacional amb Déu. En Ell, hi reconeix una iniciativa creadora, que entén com a crida. Una crida a viure aquesta relació personal amb Déu, que orienta les pròpies opcions cap als altres, cercant la justícia i la fraternitat per a la humanitat. Hi ha, però, persones que se senten realitzades i felices des d'un vessant humanista, sense la vivència conscient d'aquest marc relacional.

En aquest procés hi incideixen de manera determinant les mediacions, que —reconegudes o no— possibiliten la descoberta personal i la intuïció d'una realitat que acompanya els passos que hom dóna. Les mediacions són aquelles persones o esdeveniments per mitjà dels quals copsem alguna faceta de Déu o de la seva presència actuant en nosaltres i en la història.

La concreció de les opcions i de les accions que hom fa i pren és una resposta a aquesta crida experimentada. És el fruit de la descoberta i valoració de les pròpies possibilitats com a dons rebuts, l'escolta atenta de la realitat, dels altres i

del propi interior. Es tracta, per tant, d'un procés dialogal en què la iniciativa és de Déu, però que no es realitza al marge de la resposta de la persona.

La comprensió de la vida des d'aquesta perspectiva, i particularment l'experiència de la trobada amb Jesús de Natzaret, pot portar les persones a optar per un gènere determinat de vida dins del compromís cristià (laïcat, vida consagrada, presbiterat...). Aquest compromís s'adequa al seu moment vital i dóna com a fruit l'equilibri personal de qui se sap en el seu lloc.

Al llarg de la vida, pel seu propi dinamisme, les condicions interiors i exteriors poden anar variant; però hi ha una dinàmica interna que unifica la persona en aquest camí i és la que permet parlar d'identitat i vocació.

El procés vocacional

Entenem per «procés vocacional» el camí de recerca que la persona enceta quan s'hi desvetlla la comprensió de la vida des d'una òptica transcendental. En aquest camí tenen lloc la identificació personal dels trets fonamentals orientadors de la pròpia vida i la presa d'opcions i/o gèneres de vida que responen a les intuïcions i certes experimentades.

La més fonamental d'aquestes certes és el fet que la persona se sent estimada de manera única i singular per Déu, que l'acompanya en aquest camí de recerca i la fa desenvolupar-se plenament com a ésser humà.

La Pastoral Vocacional acompanya aquest procés i ajuda la persona en el seu discerniment.

Preeminència de la persona

Cada persona està cridada a prendre les regnes de la seva pròpia vida, a ser l'artífex principal del seu camí. Progressivament va descobrint el sentit de la seva vida i allò que pot aportar als altres: en definitiva, el seu projecte de vida.

Des d'un sentit transcendent, l'assumpció d'aquesta responsabilitat significa descobrir el nom que Déu li ha donat i la missió que li ha confiat a la vida. Una missió que es va construint de manera dialogada, a mesura que la persona respon d'acord amb les seves capacitats i les seves opcions.

En el baptisme, el cristià es reconeix com a fill de Déu i està cridat a ser imatge del seu amor. El protagonisme de la persona s'entén llavors com a realització de la seva pròpia identitat des de l'obertura a la gràcia de Déu que actua en ella de forma progressiva.

Dinàmic i progressiu

Arribar a la decisió de viure la vida en sentit vocacional implica un procés. Aquest procés s'inicia amb l'assumpció de la pròpia realitat humana, amb les llums, les ombres, els reptes i les possibilitats. Quan aquesta consciència és il·luminada per l'obertura al Déu de Jesús, suposa anar descobrint i assumint els valors de l'Evangeli i fer-los vida. Aquest procés de creixement implica el conreu de la interioritat, l'obertura als altres, la pregària i el compromís solidari. Aquest dinamisme vocacional progressiu ajuda a viure els esdeveniments quotidians, les experiències fortes i la superació de les crisis.

L'animació vocacional

L'animació vocacional comprèn tots els processos i accions pastorals —siguin de l'àmbit que siguin— orientats a:

- **desvetllar** la necessitat de viure la vida amb sentit;
- **predisposar** les persones a la descoberta i experimentació del transcendent;
- **acompanyar** el procés de recerca de respostes;
- **discernir** la coherència de les respostes amb les intuïcions i certes experimentades; les possibilitats personals; el diàleg amb la realitat, amb els altres i, des de la pròpia interioritat, amb Déu.

L'animació vocacional ha de començar des de les edats primerenques de la persona i s'estén fins als moments de definició de les pròpies opcions davant de la vida.

La cultura vocacional

Entenem per «cultura vocacional» el conjunt d'actituds, valors, processos i accions que configuren el context propici perquè les persones puguin descobrir la potencialitat de les seves vides des de la perspectiva de la vocació. Parlarem realment de *cultura* quan el context creat faci que la perspectiva vocacional de qualsevol acció es visqui amb naturalitat.

La «cultura vocacional» és el marc idoni on cada persona pot llegir la seva vida en clau vocacional; és a dir, oberta a un projecte de realització vocacional que la plenifiqui. Aquest marc té una forta connexió amb l'ambient pastoral general.

És important que tots els agents de pastoral afavoreixin la creació d'aquest espai que podrà esdevenir cultura vocacional.

Alguns aspectes que ajuden a la creació d'una cultura vocacional són, per exemple, els següents:

- L'ambient creat als llocs on es realitza l'animació vocacional (afectiu, persones que acompanyen, accions, família...).
- L'afavoriment de les condicions que predisposin a l'experiència del transcendent: l'obertura a la interioritat, la generositat, la donació d'un mateix, el compromís amb els altres, etc.
- La importància de les actituds que es desvetllen en els joves: responsabilitat, creativitat, harmonia, respecte, compromís, etc.

En aquest ambient, la vocació no és un afegit ni una paraula estranya, sinó una realitat connatural: cada persona s'entén no com «qui té vocació», sinó com «qui és vocació».

4 LES DIMENSIONS DE LA PERSONA EN EL PROCÉS VOCACIONAL

Interioritat

La interioritat es relaciona amb la capacitat de fer silenci, de reflexionar i d'acollir-se a si mateix. Suposa privilegiar en les persones actituds com ara les capacitats de silenci, d'escolta, d'introspecció, de sorpresa, de reconciliació i d'agraïment. Sovint necessita un aprenentatge per tal que la persona arribi a llegir les seves emocions, els seus sentiments, els seus pensaments i la seva pròpia història. L'educació en la interioritat que volem desenvolupar requereix experiències progressives que impliquin la persona en totes les dimensions. La interioritat permet descobrir el sentit de la vida i la presència actuant de Déu en ella.

Afectivitat

En el creixement de la persona i, per tant, en el desenvolupament de la seva vocació, el treball de la dimensió afectiva és important, especialment en els adolescents i joves. Implica ajudar a viure la soledat, a gestionar adequadament les relacions interpersonals i a reconèixer i distingir les emocions, els sentiments i els pensaments. Comporta desenvolupar habilitats per assumir la seva pròpia identitat sexual i per viure l'afectivitat i la sexualitat amb llibertat, de manera integrada en el projecte de vida.

Sentit comunitari i eclesial

La Pastoral Vocacional afavoreix que les persones desenvolupin les seves capacitats de relació interpersonal i arribin a compartir en grup, en comunitat cristiana. En la nostra Pastoral Vocacional afavorim que el jove descobreixi la fraternitat com una forma de relació i un rostre d'Església mariana que inspira confiança i esperança. Els termes *germà* i *germana* expressen molt clarament l'estil marista de relacionar-se. Un germà o una germana és algú proper, modest, autèntic, atent i respectuós. El model de comunitat i d'Església que se'n desprèn potencia l'acollida, la participació, el profetisme i la fraternitat.

Solidaritat i compromís

En el seu camí vocacional, la persona descobreix el compromís amb els qui segueixen el gran projecte de Jesús de Natzaret: el Regne de Déu, la transformació de les estructures injustes actuals en un nou món, on totes les persones puguin gaudir d'una vida digna i de qualitat com a fills i filles estimats de Déu.

El compromís amb la causa del Regne fa que per a la nostra fe sigui irrenunciable l'opció pels més vulnerables: la compassió i la promoció de la justícia, ja sigui des del voluntariat social, des del compromís polític, des de la recerca d'alternatives socials o des del qüestionament valent de certes maneres de fer que deshumanitzen.

La vivència d'aquesta opció ens fa sentir plenament identificats amb l'estil de vida de Jesús i de molts cristians i cristianes que han viscut la seva vida en clau de solidaritat.

5 LES ETAPES DE L'ITINERARI VOCACIONAL

Des de la nostra concepció antropològica que subratlla el sentit dinàmic de la persona com a ésser en relació i obert a la transcendència; des de la nostra concepció teològica que privilegia la imatge de Déu, exclusivament bo i encarnat en la història; i des de la nostra perspectiva pastoral on la persona i Déu entren en relació dialogal, queda clar que la vocació és un procés dinàmic que respon al desig de felicitat i de realització de la persona que segueix unes etapes que han de ser acompanyades. Fem una breu pinzellada d'aquest itinerari vocacional.

Desvetllament i descoberta

Durant aquesta etapa, les diferents propostes pastorals tendeixen a afavorir elements detonants que facin preguntar-se pel sentit que es pot donar a la pròpia vida. Es comença un procés de presa de consciència i, alhora, de vivència de la fe en grup. S'hi inclouen diferents dimensions: comunitària, celebrativa, de servei...

Aprofundiment

Les dimensions apuntades en l'etapa prèvia es van desenvolupant a través d'un camí de creixement acompanyat, fent una major incidència en la vivència personal de la fe. S'apunten els primers nuclis que aniran definint un projecte personal de vida (punts forts que s'han de treballar durant un període determinat, amb mitjans concrets contrastats).

Es potencia el coneixement personal, potenciant els punts forts i convidant a treballar els punts febles, sempre de manera integral. També s'ofereixen diversos models de vida cristiana, per obrir a una visió ampla de l'opció per l'Evangeli.

Discerniment

Després de les etapes anteriors, la persona ha d'habituar-se a prendre decisions sobre la seva pròpia vida, en coherència amb un projecte que es va estructurant. Aquesta és la vivència a què apunta el discerniment. Per tal d'arribar-hi:

- es potencia la consistència personal i la capacitat de donar testimoni de la pròpia fe;
- es continuen treballant les dimensions humanes, com també l'assumpció de la pròpia història i la reconciliació amb ella;

- es clarifiquen les motivacions vocacionals;
- es continua desenvolupant la disponibilitat i l'obertura a Déu en el conjunt de la vida i, especialment, en la pregària;
- se sospesen les diferents dimensions per poder estructurar-les al voltant d'un eix que unifiqui la persona en harmonia i equilibri;
- es valoren els vincles afectius i la dimensió afectiva de la fe.

Al llarg de l'etapa s'afavoreixen experiències fortes que suposin salts qualitius de creixement.

Compromís

Avançat el discerniment, la persona està en condicions de fer passos que suposin compromisos progressius.

- Si opta per la **vida religiosa**, s'integra en el procés habitual de la comunitat religiosa, amb les etapes de formació inicial que inclouen la professió religiosa: prenoviciat, noviciat i postnoviciat.
- Si l'opció és el **laïcat**, s'estableixen pautes per marcar la progressiva implicació de la persona dins un projecte personal a llarg termini.
- Si opta pel **presbiterat**, s'incorpora al procés de formació específica corresponent.

6 MITJANS PER A L'ACOMPANYAMENT EN EL CREIXEMENT VOCACIONAL

Acompanyament personal

L'acompanyament és una relació d'ajuda que:

- permet que la persona es conegui;
- fomenta el seu creixement i la seva maduració en consistència, responsabilitat i llibertat;
- facilita el descobriment del voler de Déu en la nostra pròpia vida;
- afavoreix concretar-lo en un compromís orientat a l'entrega i a la construcció del Regne.

L'acompanyament personal és un element que facilita el progrés de la persona. Fet des de la discreció, no suplanta el recorregut de l'altre, n'és un ajut per tal de consolidar els avenços. Pot portar a l'elaboració d'un projecte personal, eina concreta que ajuda a créixer la persona per prendre la seva pròpia vida en les seves mans de manera responsable.

L'acompanyament implica disposar de persones amb experiència i formació per realitzar aquest servei i que aquestes es facin presents i visibles en els diferents àmbits pastorals.

Testimoniatge

La Pastoral Vocacional marista implica un sentit comunitari en què el testimoniatge vital de persones concretes i de comunitats esdevé interpel·lació per donar sentit a la nostra pròpia vida. És especialment important que el testimoniatge dels agents de pastoral sigui de persones apassionades i que conreïn el seu propi camí humà i espiritual.

Descobriment i aprofundiment del carisma de Marcel·lí Champagnat

Donem a conèixer la persona de Marcel·lí Champagnat i l'actualitat de la seva missió i espiritualitat com a referent per viure l'Evangeli a la manera de Maria. Aquest itinerari de coneixement ha de ser adequat a l'edat i a les característiques dels destinataris.

7 ELS AGENTS DE LA PASTORAL VOCACIONAL

La dimensió vocacional és un aspecte essencial en tots els àmbits pastorals. Entenem, doncs, que totes aquelles persones que **acompanyen el creixement de l'infant i del jove** en el seu procés humà i cristià són agents de la Pastoral Vocacional. Els agents integren la dimensió vocacional des de la presència quotidiana entre els joves, des de l'acompanyament del seu procés de creixement i des dels plans de Pastoral que desenvolupen en qualsevol àmbit (escolar, juvenil, social...). Cal destacar la seva implicació en les primeres etapes del procés vocacional (descoberta i aprofundiment). Aquest paper és el que assumeixen família, educadors, tutors, orientadors, catequistes i animadors.

Entre els agents de la Pastoral Vocacional distingim aquells que tenen com a **missió específica l'acompanyament personal del jove**. Aquest agent és un testimoni actiu del creixement del jove com a persona i com a creient. L'acompanya i l'ajuda a trobar-se amb Déu i a escoltar-lo. L'acompanya en la descoberta dels processos interiors i en la vivència de la seva dimensió transcendent. La Pastoral provincial vetlla perquè hi hagi persones amb aquesta missió específica a cada nivell: provincial, dins les obres educatives, dins els moviments juvenils i dins la comunitat religiosa de referència.

8

PISTES PER A L'ANIMACIÓ VOCACIONAL EN LA PASTORAL DE LA PROVÍNCIA

Documents de referència marista

La "transversalitat" de la dimensió vocacional ens fa adonar de la necessitat de recórrer a diferents documents de referència que ens ajudin a comprendre el seu abast i a integrar-la en els diferents àmbits de missió i d'animació provincial. Aquests documents són els següents:

- Constitucions i Estatuts de l'Institut dels Germans Maristes
- Missió educativa marista
- Aigua de la roca: Espiritualitat Marista que brolla de la tradició de Marcel·lí Champagnat
- Entorn de la mateixa taula: vocació del laic marista
- Evangelitzadors entre els joves: Pastoral juvenil
- Moviment Champagnat

Dins de la nostra província també s'han elaborat diferents documents que concreten les orientacions i les intuïcions d'aquests documents de l'Institut:

- Donar a conèixer i estimar Jesucrist (marc comú de Pastoral)
- El carisma marista, un do compartit: la vida marista en grup
- Fem pastoral! (marc referencial del Pla Pastoral de Centre)
- Atreveix-te a mirar: l'educació de la interioritat en el desenvolupament de la competència espiritual

L'animació vocacional en els plans de Pastoral

"El Germà Provincial és el primer responsable de la Pastoral Vocacional en la Província. Amb el seu Consell, estableix les estructures necessàries" (C 94.1). En conjunt, aquestes estructures han de garantir que quedin recollits els aspectes següents:

- Per últim, creiem que aquest document marc pot ser, de ben segur, una bona eina per als equips d'animació provincial i els equips d'animació de les obres maristes a l'hora de reflexionar sobre la seva acció educativa i pastoral i també una bona eina que ajudi a integrar la dimensió vocacional en els plans de pastoral i d'evangelització dels infants i joves.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ

ΚΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΠΟΡΕΥΤΗΚΕ ΜΑΖΙ ΤΟΥΣ...

Για μια ποιμαντική των κλήσεων ενταγμένη στην Μαριανή Ποιμαντική για τους νέους

Καθώς μιλούσαν και συζητούσαν, τους πλησίασε ο ίδιος ο Ιησούς και βάδιζε μαζί τους. (Λκ. 24, 15)

Αυτή η εμπειρία που έζησαν οι δύο μαθητές της Εμμανούς μαζί με τον Ιησού μάς εμπνέει, δείχνοντάς μας τον τρόπο να προσεγγίζουμε τους νέους και να πορευόμαστε μαζί τους, ώστε να τους βοηθήσουμε να αναπτυχθούν και να αφυπνίσουμε μέσα τους τη διάσταση της κλήσης.

Για την ποιμαντική εμφύχωση των παιδιών και των νέων, η διάσταση της κλήσης αποτελεί βασικό και απαραίτητο στοιχείο. Ο σκοπός του παρόντος κειμένου είναι να θεσπίσει ένα κοινό πλαίσιο και έναν οδηγό εμφύχωσης των κλήσεων στους διάφορους τομείς της ποιμαντικής σε όλη την Επαρχία. Αυτοί οι ποιμαντικοί τομείς δεν ολοκληρώνονται παρά μόνο όταν σε αυτούς, η διάσταση των κλήσεων διαδραματίζει σημαντικό ρόλο.

Το θέμα αυτό αφορά όλους τους ποιμαντικούς φορείς της Επαρχίας στις διάφορες χώρες (κοινότητες των αδελφών, εκπαιδευτικούς, Μαριανούς λαϊκούς, κατηχητές ...). Καλούνται να αναπτύξουν προγράμματα και δραστηριότητες, ώστε η διάσταση των κλήσεων να βρίσκεται το ζωτικό της χώρο μέσα στο κοινό αυτό πλαίσιο. Έτσι, όλες οι ποιμαντικές πραγματικότητες της Επαρχίας θα βρίσκονται σε κοινωνία μεταξύ τους, θα μοιράζονται το ίδιο πνεύμα, προσεγγίζοντας τη ζωή με τον ίδιο τρόπο, πέρα από τα σύνορα που δημιουργούν η φυλή, η γλώσσα και ο πολιτισμός.

Θέλω να ευχαριστήσω όλους εκείνους που εργάστηκαν για την δημιουργία αυτού του κειμένου: τον κ. Jean-Christophe Bobin, τον Αδ. Jaume Bofarull, τον Αδ. Joël Capon-Thiebaut, τον Αδ. Gérard Cuinet, τον Αδ. André Déculty, τον Αδ. Pere Ferré, τον Αδ. Ματθαίο Λεβαντίνο, τον Αδ. Misi Mont, τον Αδ. Jean Reboul, τον Αδ. Félix Rodríguez, τον Αδ. Ramon Rúbies, τον κ. Λάκη Βαρθαλίτη και τον Αδ. Gabriel Villa-Real.

Το κείμενο αυτό ας είναι η πηγή ζωής για όλα τα Μαριανά έργα της Επαρχίας.

F. Maurice Berquet, Επαρχιακός Ηγούμενος

1 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Σε αυτές τις σελίδες παρουσιάζεται το «Κείμενο – πλαίσιο για την Ποιμαντική των Κλήσεων της Επαρχίας L'Hermitage». Πρόκειται για το αποτέλεσμα συζήτησης και προβληματισμού σχετικά με το θέμα της Ποιμαντικής των Κλήσεων στο πλαίσιο της ευρείας και ποικιλόμορφης πραγματικότητας της Επαρχίας (διαφορετικές χώρες, διαφορετικές αποστολές, διαφορετικές κλήσεις...). Αυτή η μελέτη εκπονήθηκε κατά τη διάρκεια της τριετίας 2006 – 2009 από την Επιτροπή για την Ποιμαντική των Κλήσεων της Επαρχίας και κατά την τριετία 2009 – 2013 από την ομάδα Ποιμαντικής της Γραμματείας της Αποστολής, η οποία συνέταξε και το τελικό κείμενο.

Στόχος του κειμένου αυτού είναι να θέσει ένα πλαίσιο για την εμπύχωση των κλήσεων σε διάφορους ποιμαντικούς τομείς της Επαρχίας. Συνειδητοποιούμε την ποικιλόμορφη πραγματικότητα (ιστορική, κοινωνική, πολιτιστική) των διαφόρων χωρών που απαρτίζουν την Επαρχία L'Hermitage. Είμαστε, επίσης, πεπεισμένοι ότι μοιραζόμαστε κοινά όνειρα και σχέδια, προκειμένου να ανταποκριθούμε στις ανάγκες των παιδιών και των νέων σήμερα, ώστε να τους βοηθήσουμε να αφυπνίσουν και να καλλιεργήσουν την κλήση μέσα τους. Για το λόγο αυτό, το κείμενο απευθύνεται σε όλους τους φορείς της Ποιμαντικής με την ευρεία έννοια: στους υπεύθυνους των εκπαιδευτικών έργων των διαφόρων χωρών, στις κοινότητες των αδελφών, στους εκπαιδευτικούς, στους μαριανούς λαϊκούς, στους κατηχητές, στους εμπυχωτές...

Η ποιμαντική εμπύχωση σε καθέναν από τους τομείς που αφορούν τη μαριανή αποστολή (σχολείο, κοινωνία, οικογένεια, νέοι...) έχει ως στόχο να σταθεί στο πλευρό του ανθρώπου και να συμβάλει στην ολοκληρωμένη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του. Με αυτήν την έννοια, αντιλαμβανόμαστε τη διάσταση των κλήσεων ως ένα αναπόσπαστο μέρος της ποιμαντικής εμπύχωσης. Για το λόγο αυτό, οι διάφοροι τομείς της Ποιμαντικής είναι ο χώρος, όπου θα καλλιεργηθούν και οι κλήσεις. Παράλληλα, οι επιμέρους τομείς της Ποιμαντικής δεν μπορούν να θεωρηθούν ολοκληρωμένοι, παρά μόνο με την καθοριστική συμβολή της διάστασης των κλήσεων.

Το παρόν κείμενο, εκτός από την εισαγωγή αυτή, περιλαμβάνει επιπλέον επτά ακόμα ενότητες:

- Καταρχάς, στην πρώτη ενότητα, θέτουμε τη διάσταση των κλήσεων ως ένα βασικό στοιχείο (αναπόσπαστο μέρος) όλων των τομέων της Ποιμαντικής που εντάσσονται μέσα στο πλαίσιο της μαριανής αποστολής της Επαρχίας.
- Στη δεύτερη ενότητα ορίζονται διάφορες λέξεις –κλειδιά, που θα μας βοηθήσουν στην κατανόηση και την οριοθέτηση της διάστασης των κλήσεων μέσα στη μαριανή Ποιμαντική (κλήσεις, διαδικασία, εμπύχωση και καλλιέργεια των κλήσεων).

- Στην τρίτη ενότητα παρουσιάζονται οι διαστάσεις της διαδικασίας των κλήσεων, τις οποίες πρέπει απαραίτητως να αφυπνίσουμε στα παιδιά και τους νέους (εσωτερικότητα, ανάπτυξη συναισθήματος, κοινοτικό και εκκλησιαστικό πνεύμα, αλληλεγγύη και δέσμευση)
- Η τέταρτη ενότητα περιγράφει λεπτομερώς τα μέσα που είναι απαραίτητα για τις μαριανές κλήσεις. Πρόκειται για την καθοδήγηση, τη μαρτυρία προσώπων και κοινοτήτων, τη γνωριμία με το μαριανό χάρισμα.
- Στην πέμπτη ενότητα του κειμένου καθορίζονται τα στάδια της πορείας της κλήσης: αφύπνιση και ανίχνευση της κλήσης, εμβάθυνση, διάκριση της κλήσης, δέσμευση.
- Η έκτη ενότητα είναι αφιερωμένη στους φορείς της ποιμαντικής των κλήσεων και διακρίνει τους φορείς της ποιμαντικής από τα πρόσωπα που έχουν ως ιδιαίτερη (ξεχωριστή) αποστολή την προσωπική καθοδήγηση των νέων.
- Στην έβδομη ενότητα προτείνονται κάποιοι τρόποι εμπύχωσης των κλήσεων μέσα στο πλαίσιο της Ποιμαντικής της Επαρχίας.

Ελπίζουμε ότι το έγγραφο αυτό θα συμβάλει στο να συνεχίσουν να εγείρονται ερωτήματα στις καρδιές των παιδιών και των νέων, ώστε να κρατήσουμε σήμερα ζωντανό το όραμα του Μαρκελλίνου. Γνωρίζουμε ότι το Άγιο Πνεύμα γεννάει κάθε κλήση. Δική μας υποχρέωση είναι να αφυπνίσουμε και να καθοδηγήσουμε τα παιδιά, μέσα από μια απλή μαρτυρία, με τον τρόπο της Μαρίας από τη Ναζαρέτ. Η μαρτυρία μιας ζωής που βιώνεται μέσα στη χαρά της απλότητας, της αδελφοσύνης και της δέσμευσης μπορεί να συμβάλει καθοριστικά στη δημιουργία ουσιαστικών ερωτημάτων στα παιδιά και τους νέους, ώστε να ζήσουν τη ζωή τους σε πληρότητα. Παράλληλα με τη μαρτυρία, πρέπει επίσης να κληθούμε, ο καθένας προσωπικά, να απαντήσουμε ως μαριανοί, λαϊκοί ή αδελφοί, σε ερωτήματα που βιώνονται ως κάλεσμα του Θεού, σεβόμενοι βέβαια την ελευθερία κάθε ανθρώπου.

2 Η ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ ΣΤΟΥΣ ΔΙΑΦΟΡΟΥΣ ΤΟΜΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ

Η ποιμαντική εμπύχωση της Επαρχίας περιλαμβάνει μια σειρά από διαδικασίες, πρωτοβουλίες, δραστηριότητες, συμπεριφορές και ενέργειες, οι οποίες παρουσιάζονται ως ευκαιρίες, προκειμένου τα παιδιά, οι νέοι, οι εκπαιδευτικοί, οι εμπυχωτές, οι αδελφοί, οι οικογένειες... να αισθάνονται ότι δεν είναι μόνοι τους κατά την πορεία της προσωπικής τους ανάπτυξης. Καλό θα ήταν να νιώθουν ότι έχουν βοήθεια στην προσπάθειά τους να ανακαλύψουν τον εσωτερικό τους κόσμο, ώστε να τονιστεί η προδιάθεσή τους προς τη θρησκευτική εμπειρία σε επίπεδο προσωπικό και κοινοτικό. Σεβόμενοι την ατομική ελευθερία και τη διαφορετικότητα του καθενός, προσφέρουμε τον Ιησού Χριστό, με απλότητα, ως απάντηση στα ερωτήματά τους και στην επιθυμία τους για ευτυχία. Ο Ιησούς Χριστός τούς παρουσιάζει την πραγματικότητα των συνανθρώπων τους, τους καθιστά ευαίσθητους στις ανάγκες των άλλων και στη μεταμόρφωση του κόσμου μας. Όλη αυτή η προσπάθεια συνοδεύεται από δραστηριότητες και προσεγγίσεις που προτείνονται σε διάφορα επίπεδα και σε διαφορετικές στιγμές της ζωής. Για το λόγο αυτό, αναφερόμαστε στην ποιμαντική του σχολείου, στην ποιμαντική των νέων, στην ποιμαντική της κοινωνίας, στην ποιμαντική της οικογένειας...

Η διάσταση των κλήσεων αποτελεί σημαντικό μέρος της ποιμαντικής δράσης μας με τα παιδιά και τους νέους, σε όλους τους τομείς, καθώς καταπιάνεται με ένα σημαντικό θέμα: να προσανατολίσει τον κάθε άνθρωπο προς μια κατεύθυνση που βρίσκεται σε συμφωνία με ένα σχέδιο ζωής, το οποίο βασίζεται στο Ευαγγέλιο. Υπό αυτή την έννοια, με την εκπαιδευτική και ποιμαντική μας δράση, θέλουμε να ενισχύσουμε την ωρίμανση των κλήσεων στα παιδιά και τους νέους, δίνοντας έμφαση σε τέσσερα σημεία:

- **Βασικό μέλημά μας είναι το ενδιαφέρον για τον άνθρωπο.** Δεχόμαστε τις ιδιαιτερότητες κάθε παιδιού ή νέου, μέσα από την παρουσία και το διάλογο. Βοηθάμε καθέναν από αυτούς να ανακαλύψει τη χαρά της ζωής στην πληρότητά της και να συναντήσει το Θεό στη ζωή του. «Εγώ ήρθα για να έχουν τα πρόβατά μου ζωή, και μάλιστα ζωή περίσσια». (Ιω, 10,10)
- **Δίνουμε προτεραιότητα στη διάδοση του Ευαγγελίου.** Η Ποιμαντική πρέπει να οδηγεί σε μια προσωπική σχέση με τον Ιησού Χριστό, για να μπορέσει κάθε νέος να συναντήσει σε Εκείνον ένα πρότυπο για την προσωπική του ανάπτυξη, καθώς και το σημείο αναφοράς που δίνει ενότητα στη ζωή του. «Εγώ είμαι η οδός, η αλήθεια και η ζωή». (Ιω 14, 6)

- **Διδάσκουμε μια πορεία της πίστης ενωτική και προοδευτική**, μέσα στην οποία ενισχύονται και εντάσσονται οι στιγμές του υπερφυσικού, που συνυπάρχουν με την καθημερινότητα, η ανάπτυξη του ανθρώπου και η αναγνώριση της παρουσίας του Θεού, οι ιερές τελετές, η προσευχή και η δέσμευση προς τους άλλους. «Τους πλησίασε ο ίδιος ο Ιησούς και πορεύτηκε μαζί τους». (Λκ 24,15)
- **Η ποιμαντική μας είναι «κοινοτική»**, δηλαδή λαμβάνει χώρα σε ένα περιβάλλον κοινοτικό (αδελφοσύνη) και παράλληλα δείχνει ενδιαφέρον για την κοινότητα (προσφορά και δέσμευση). «Όλοι αυτοί ήταν αφοσιωμένοι στη διδασκαλία των αποστόλων και στη μεταξύ τους κοινωνία, στην τέλεση της θείας Ευχαριστίας και στις προσευχές». (Πρ 2, 42)

Παρουσιάζουμε εδώ ορισμένα απαραίτητα στοιχεία της Ποιμαντικής, μέσα στο πλαίσιο της οποίας είναι ενταγμένη και η ποιμαντική των κλήσεων. Επισημαίνουμε τα εξής:

- Προσωπική καθοδήγηση, αλλά και (ή και) καθοδήγηση ως προς τις κλήσεις.
- Σαφείς δραστηριότητες και εμπειρίες, που ενισχύουν τις κλήσεις στα παιδιά και τους νέους.
- Ευαισθητοποίηση και δυναμικότητα στον τομέα αυτό, από την πλευρά των αδελφών και των ομάδων των λαϊκών.
- Ένταξη της ποιμαντικής των κλήσεων στην αρχική και τη διαρκή επιμόρφωση των αδελφών.

3 Η ΜΑΡΙΑΝΗ ΕΜΨΥΧΩΣΗ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ

Οι κλήσεις

Υποθετώντας έναν κοινώς αποδεκτό ορισμό, κλήση είναι το ενδιαφέρον, η έλξη που νιώθει ένας άνθρωπος για ένα συγκεκριμένο τρόπο ζωής, για μια κατάσταση, για ένα επάγγελμα κλπ.

Όμως, από τη δική μας οπτική γωνία, η κλήση συνδέεται με την προσωπική ταυτότητα και έχει τις ρίζες της στα βάθη της ανθρωπίνης ύπαρξης: εντοπίζεται σε αυτό θέλουμε να «είμαστε» και σε αυτό που δημιουργούμε, για να «καταλήξουμε να είμαστε».

Κατά την πορεία αυτή, το πρόσωπο αναζητά –συνειδητά ή ασυνείδητα- ένα νόημα για την ύπαρξή του, ένα κίνητρο για τις επιλογές και τις πράξεις του, το οποίο να βασίζεται στις προσωπικές του αξίες. Αυτή η πορεία έχει ως στόχο την πλήρη ανάπτυξη της προσωπικότητάς του ανθρώπου και, παράλληλα, την αναζήτηση της ευτυχίας του.

Ως αποτέλεσμα αυτής της προσωπικής αναζήτησης, κάποιοι ξεπερνούν την πραγματικότητα και φθάνουν, διαμέσου της προσωπικής τους εμπειρίας, να κατανοήσουν τη ζωή τους μέσα στο πλαίσιο της σχέσης τους με το Θεό. Αναγνωρίζουν ότι Εκείνος αναλαμβάνει μια δημιουργική πρωτοβουλία, την οποία αισθάνονται ως κάλεσμα. Ένα κάλεσμα να ζήσουν αυτή την προσωπική σχέση με το Θεό, που στρέφει τις προσωπικές τους επιλογές προς το συνάνθρωπο, προς την αναζήτηση της δικαιοσύνης και της αδελφοσύνης για την ανθρωπότητα. Υπάρχουν όμως και άνθρωποι που νιώθουν ολοκληρωμένοι και ευτυχισμένοι μέσα από μια ανθρωπιστική προσέγγιση, χωρίς να έχουν συνειδητή εμπειρία μιας προσωπικής σχέσης με το Θεό.

Σε αυτή τη διαδικασία, ρόλο καθοριστικό διαδραματίζουν οι διαμεσολαβήσεις. Είτε γίνονται αντιληπτές με ξεκάθαρο τρόπο είτε όχι, καθιστούν δυνατή την προσωπική ανακάλυψη του εαυτού μας και τη διαισθητική αντίληψη μιας πραγματικότητας που συνοδεύει τα βήματά μας. Διαμεσολαβητικά δρουν είτε πρόσωπα είτε γεγονότα που επιτρέπουν να ανακαλύψουμε μια πτυχή του Θεού ή της παρουσίας Του, καθώς δρα σε εμάς τους ίδιους ή μέσα στην ανθρώπινη ιστορία.

Απάντηση σε αυτό το κάλεσμα αποτελούν οι επιλογές που κάνουμε και οι συγκεκριμένες δράσεις που πραγματοποιούμε. Καρπός της απάντησής μας είναι το να ανακαλύπτουμε και να αντιλαμβανόμαστε τις προσωπικές μας δυνατότητες ως δώρα που έχουμε δεχτεί, να παρατηρούμε με προσοχή την πραγματικότητα, τους άλλους και τον εαυτό μας. Πρόκειται λοιπόν για μια διαδικασία διαλόγου, η οποία γίνεται με πρωτοβουλία του Θεού, δεν μπορεί όμως να πραγματοποιηθεί χωρίς την ανταπόκριση του ανθρώπου.

Η θεώρηση της ζωής μέσα από την προοπτική αυτή και, προπαντός, η εμπειρία της συνάντησης με τον Ιησού από τη Ναζαρέτ μπορούν να οδηγήσουν τους ανθρώπους στην επιλογή ενός συγκεκριμένου τρόπου ζωής, ο οποίος χαρακτηρίζεται από τη χριστιανική δέσμευση (λαϊκοί, αφιερωμένη ζωή, ιεροσύνη...). Αυτή η δέσμευση μπορεί να διαφέρει ανάλογα με τη στιγμή της ζωής του κάθε ατόμου και επιφέρει ισορροπία στην προσωπικότητα του ανθρώπου που γνωρίζει ότι έχει επιλέξει την κατάλληλη για εκείνον θέση.

Κατά τη διάρκεια της ανθρώπινης ζωής, εξαιτίας ακριβώς της δυναμικότητας που τη διακρίνει, οι συνθήκες μπορούν να αλλάξουν τόσο σε επίπεδο εξωτερικό όσο και σε επίπεδο εσωτερικών διεργασιών. Υπάρχει όμως μια εσωτερική δυναμική, που λειτουργεί ενοποιητικά για κάθε άνθρωπο και τον στρέφει προς μια κατεύθυνση. Το γεγονός αυτό μάς επιτρέπει να αναφερόμαστε στην ταυτότητα και την κλήση του καθενός.

Η διαδικασία των κλήσεων

Ωs διαδικασία των κλήσεων ορίζουμε την πορεία αναζήτησης που ακολουθεί ένας άνθρωπος όταν αρχίζει πλέον να κατανοεί τη ζωή μέσα από μια υπερβατική θεώρηση. Κατά την πορεία αυτή ανακαλύπτει τα βασικά χαρακτηριστικά της προσωπικής του ταυτότητας, τα οποία κατευθύνουν τη ζωή του, και επιλέγει έναν τρόπο ζωής, ο οποίος ανταποκρίνεται στη διαισθητική του γνώση ή σε βεβαιότητες, που πηγάζουν από την εμπειρία του.

Η πιο σημαντική από τις βεβαιότητες αυτές που βιώνει ο άνθρωπος είναι το γεγονός πως ο Θεός τον αγαπά με έναν τρόπο μοναδικό, βρίσκεται στο πλευρό του κατά την πορεία αναζήτησης και του επιτρέπει να αναπτύξει ολοκληρωτικά την ανθρώπινη ύπαρξή του.

Η ποιμαντική των κλήσεων συνοδεύει αυτή τη διαδικασία και βοηθάει το άτομο στην επιλογή του.

■ Η πρωταρχική σημασία του προσώπου

Κάθε άνθρωπος καλείται να αναλάβει τα ηνία της ζωής του, να γίνει δημιουργός της πορείας του. Ανακαλύπτει σταδιακά ποιο είναι το νόημα της ζωής του και τι μπορεί να προσφέρει στους άλλους: με λίγα λόγια, το σχέδιο της ζωής του.

Έχοντας ως αφετηρία την υπερβατικότητα, όταν ο άνθρωπος αναλαμβάνει μια υπευθυνότητα αυτού του είδους, ανακαλύπτει το όνομα που του δίνει ο Θεός, καθώς και την αποστολή που του εμπιστεύεται στη ζωή του. Πρόκειται για μια αποστολή που χτίζεται μέσα από το διάλογο, στην οποία ο άνθρωπος ανταποκρίνεται στο μέτρο των ικανοτήτων και των επιλογών του.

Με το βάπτισμά του, ο χριστιανός αναγνωρίζεται ως υιός του Θεού και, επομένως, καλείται να γίνει εικόνα της αγάπης Του. Η πρωταρχική σημασία του προσώπου γίνεται αντιληπτή, λοιπόν, ως συνειδητοποίηση της ταυτότητάς του, ενώ παράλληλα το πρόσωπο ανοίγεται στη χάρη του Θεού, η οποία με τη σειρά της βαθμιαία επενεργεί πάνω στο πρόσωπο.

■ Μια προοδευτική δυναμική

Είναι αναγκαίο να προηγηθεί μια διαδικασία, προκειμένου να οδηγηθεί κανείς στην απόφαση να ζήσει τη ζωή του μέσα από την κλήση του. Αυτή η διαδικασία αρχίζει όταν αποδεχόμαστε την προσωπική, ανθρώπινη πραγματικότητά μας, με τις φωτεινές και τις σκοτεινές όψεις της, με τις προκλήσεις και τις δυνατότητές της. Όταν αυτή η αντίληψη φωτίζεται διαμέσου της επικοινωνίας με το Θεό του Ιησού Χριστού, ο άνθρωπος ανακαλύπτει και αποδέχεται σταδιακά τις αξίες του Ευαγγελίου και τους δίνει ζωή.

Αυτή η διαδικασία ανάπτυξης προϋποθέτει την καλλιέργεια της εσωτερικότητας, το άνοιγμα προς τους άλλους, την προσευχή και τη δέσμευση για αλληλεγγύη. Η προοδευτική δυναμική των κλήσεων μάς βοηθάει να ζήσουμε τα γεγονότα της καθημερινής μας ζωής, τις σημαντικές εμπειρίες, αλλά και να ξεπεράσουμε τις κρίσεις.

■ Η εμπύχωση των κλήσεων

Η εμπύχωση των κλήσεων περιλαμβάνει όλες τις ποιμαντικές διαδικασίες και δράσεις –οποιοδήποτε τομέα –, οι οποίες έχουν σκοπό:

- **να αφυπνίσουν τα άτομα**, ώστε να αισθανθούν την ανάγκη να αναζητήσουν ένα νόημα στη ζωή τους,
- **να τα προτρέψουν** να ανακαλύψουν και να αντιληφθούν την έννοια της υπερβατικότητας,
- **να τα καθοδηγήσουν** κατά τη διαδικασία της αναζήτησης απαντήσεων,

- **να τα ωθήσουν** να κρίνουν τη συνοχή των απαντήσεών τους σε σχέση με τη διαισθητική γνώση τους και τις πεποιθήσεις, οι οποίες πηγάζουν από την εμπειρία τους· να διακρίνουν τις προσωπικές τους δυνατότητες· να συνδιαλεχθούν με την πραγματικότητα, με τους άλλους και, έχοντας ως αφετηρία το δικό τους εσωτερικό κόσμο, να συνδιαλεχθούν με τον ίδιο το Θεό.

Η εμπύχωση των κλήσεων πρέπει να ξεκινάει από τα νεανικά χρόνια του ανθρώπου και να διαρκεί μέχρι τη στιγμή, κατά την οποία διαμορφώνονται οριστικά οι προσωπικές επιλογές του σχετικά με τη ζωή του.

Η καλλιέργεια των κλήσεων

Ως «καλλιέργεια των κλήσεων» αντιλαμβανόμαστε το σύνολο των συμπεριφορών, των αξιών, των διαδικασιών και των ενεργειών, που προσδιορίζουν ένα ευνοϊκό περιβάλλον, ώστε οι άνθρωποι να ανακαλύψουν τις δυνατότητες που τους δίνονται στη ζωή σχετικά με την κλήση τους. Οι κλήσεις καλλιεργούνται με τρόπο αυθεντικό, όταν το περιβάλλον που δημιουργείται είναι κατάλληλο, ώστε να βιώνεται η προοπτική των κλήσεων με απλότητα και φυσικότητα.

Η «καλλιέργεια των κλήσεων» είναι το προσαρμοσμένο πλαίσιο, μέσα στο οποίο κάθε άνθρωπος μπορεί να επιλέξει τη ζωή του σύμφωνα με την κλήση του. Δηλαδή, πρόκειται για μια ζωή ευνοϊκά διακεείμενη σε ένα σχέδιο που πραγματώνει την κλήση του ανθρώπου και, με αυτόν τον τρόπο, τον ολοκληρώνει (του δημιουργεί αίσθημα πληρότητας). Το πλαίσιο αυτό συνδέεται άμεσα με τον τομέα της Ποιμαντικής γενικότερα.

Είναι σημαντικό όλοι οι φορείς της ποιμαντικής να ενθαρρύνουν τη δημιουργία αυτού του περιβάλλοντος, το οποίο θα μπορέσει να συμβάλει στην καλλιέργεια των κλήσεων.

Στοιχεία που βοηθούν στην καλλιέργεια των κλήσεων είναι, για παράδειγμα, τα εξής:

- Το κλίμα που δημιουργείται στους χώρους όπου γίνεται η εμπύχωση των κλήσεων (συναίσθημα, πρόσωπα που συμμετέχουν στη διαδικασία, δράσεις, οικογένεια...)
- Η δημιουργία προϋποθέσεων, οι οποίες προδιαθέτουν θετικά για τη βίωση της υπερβατικότητας: καλλιέργεια εσωτερικού κόσμου, γενναιοδωρία, δωρεά του εαυτού μας, δέσμευση απέναντι στους άλλους κλπ.
- Η σπουδαιότητα των συμπεριφορών που αφυπνίζουν τους νέους: υπευθυνότητα, δημιουργικότητα, αρμονία, σεβασμός, δέσμευση κλπ.

Σε ένα τέτοιο περιβάλλον, η κλήση δεν αποτελεί ούτε προσθήκη ούτε άγνωστη λέξη, αλλά μια έμφυτη πραγματικότητα: δηλαδή, κάθε άνθρωπος θεωρείται ως κάποιος που «είναι κλήση» και όχι απλά κάποιος που «έχει κληθεί».

4 Η ΔΙΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΣΤΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ

Εσωτερικότητα

Η εσωτερικότητα έγκειται στην ικανότητα του ανθρώπου να σωπαίνει, να σκέφτεται και να αποδέχεται τον εαυτό του. Ευνοεί την ανάπτυξη συμπεριφορών στα άτομα, όπως η ικανότητα της σιωπής, της ακρόασης, της ενδοσκόπησης, της έκπληξης, της συμφιλίωσης και της ευχαριστίας. Συχνά απαιτεί μαθητεία, ώστε το πρόσωπο να καταφέρει να αναγνωρίζει τα συναισθήματά του, τις σκέψεις του και την προσωπική του ιστορία. Η εκπαίδευση στην εσωτερικότητα, την οποία θέλουμε να αναπτύξουμε, απαιτεί εμπειρίες που βαθμιαία περιλαμβάνουν όλες τις πτυχές της ανθρώπινης προσωπικότητας. Η εσωτερικότητα επιτρέπει στον άνθρωπο να ανακαλύψει το νόημα της ζωής και την παρουσία του Θεού που ενεργεί μέσα σε αυτήν.

Συναισθηματική ανάπτυξη

Κατά τη διάρκεια της ανάπτυξης του ανθρώπου, επομένως, και κατά τη διάρκεια της ανάπτυξης της κλήσης του, είναι ιδιαίτερα σημαντική η εργασία που γίνεται στη συναισθηματική πλευρά, κυρίως των εφήβων και των νέων. Αυτό συνεπάγεται την παροχή βοήθειας προς το νέο, ώστε να μάθει να βιώνει τη μοναξιά, να διαχειρίζεται σωστά τις διαπροσωπικές σχέσεις, να αναγνωρίζει και να διακρίνει συναισθήματα και σκέψεις. Εδώ περιλαμβάνεται και η ανάπτυξη δεξιοτήτων, οι οποίες θα τον βοηθήσουν να αποκτήσει σεξουαλική ταυτότητα και να ζήσει το συναίσθημα και τη σεξουαλικότητα με ελευθερία, σύμφωνα με το σχέδιο της ζωής του.

Κοινωνικό και εκκλησιαστικό πνεύμα

Η ποιμαντική των κλήσεων ενθαρρύνει τα πρόσωπα να αναπτύξουν τις ικανότητές τους για διαπροσωπικές σχέσεις, ώστε να κατορθώσουν να τις μοιράζονται μέσα, στα πλαίσια της χριστιανικής κοινότητας. Σύμφωνα με τη δική μας ποιμαντική των κλήσεων, βοηθάμε τους νέους να ανακαλύψουν την αδελφοσύνη ως μια μορφή σχέσεων, καθώς και το μαριανό πρόσωπο της Εκκλησίας, το οποίο εμπνέει εμπιστοσύνη και ελπίδα. Οι όροι αδελφός και αδελφή εκφράζουν με τρόπο ξεκάθαρο το μαριανό τρόπο δημιουργίας σχέσεων. Ένας αδελφός ή μια αδελφή είναι ένα πρόσωπο προσιτό, ταπεινό, αυθεντικό, σεβάσμιο, γεμάτο φροντίδα και ενδιαφέρον για το συνάνθρωπο. Το πρότυπο της κοινότητας και της Εκκλησίας που προκύπτει ενισχύει την αποδοχή, τη συμμετοχή, το προφητικό χάρισμα και την αδελφοσύνη.

■ Αλληλεγγύη και δέσμευση

Το ίδιο το πρόσωπο, κατά την πορεία της κλήσης του, ανακαλύπτει την από κοινού δέσμευση μαζί με άλλους που μοιράζονται το μεγάλο σχέδιο του Ιησού από τη Ναζαρέτ: τη Βασιλεία του Θεού, τη μεταμόρφωση των σημερινών άδικων συνθηκών σε ένα νέο κόσμο, στον οποίο όλοι οι άνθρωποι θα μπορούν να απολαμβάνουν μια ζωή γεμάτη αξιοπρέπεια και ποιότητα, ως αγαπημένοι υιοί και κόρες του Θεού.

Η δέσμευσή μας στη Βασιλεία του Θεού μάς υποχρεώνει σε μια πίστη που δε θα αρνείται την αρωγή προς τα πιο ευάλωτα μέλη της κοινωνίας: αυτή εκφράζεται με τη συμπόνια και την προώθηση της δικαιοσύνης, είτε μέσα από τον κοινωνικό εθελοντισμό είτε με την πολιτική δέσμευση είτε μέσα από την αναζήτηση εναλλακτικών κοινωνικών επιλογών είτε με τη θαρραλέα αμφισβήτηση απάνθρωπων πρακτικών.

Η εμπειρία μιας τέτοιας οπτικής μάς επιτρέπει να ταυτιστούμε με τον τρόπο ζωής του Ιησού Χριστού και πολλών χριστιανών, που έζησαν όλη τη ζωή τους με αλληλεγγύη προς το συνάνθρωπο.

5 ΤΑ ΣΤΑΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΡΕΙΑΣ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ

Εχοντας ως αφετηρία τη φιλοσοφική - ανθρωπολογική αντίληψη, η οποία παρουσιάζει μια δυναμική έννοια του ανθρώπου ως όντος που βρίσκεται σε σχέση και είναι ευνοϊκά διακείμενο στην υπερβατικότητα· ξεκινώντας παράλληλα και από τη θεολογική μας αντίληψη, που προβάλλει την εικόνα ενός Θεού, ο οποίος είναι καλοσύνη και ενσαρκώνεται μέσα στην ιστορία· και μέσα από την ποιμαντική προοπτική, σύμφωνα με την οποία άνθρωπος και Θεός βρίσκονται σε διαλογική σχέση μεταξύ τους, είναι ξεκάθαρο ότι η κλήση είναι μια διαδικασία δυναμική, η οποία δίνει απάντηση στην αναζήτηση της ευτυχίας και στην πραγμάτωση του ανθρώπου, ο οποίος με τη σειρά του περνά από κάποια στάδια, στα οποία έχει ανάγκη καθοδήγησης. Θα παρουσιάσουμε μια σύντομη περιγραφή αυτής της πορείας των κλήσεων.

Αφύπνιση και ανίχνευση

Κατά τη διάρκεια αυτού του σταδίου, η Ποιμαντική, μέσω των διαφόρων προτάσεων της, έχει ως στόχο να ενισχύσει τα στοιχεία εκείνα που εγείρουν ερωτήματα σχετικά με το νόημα της ζωής. Είναι η απαρχή μιας διαδικασίας συνειδητοποίησης και, παράλληλα, μιας εμπειρίας πίστης, η οποία βιώνεται μέσα στην ομάδα. Εδώ εμπεριέχονται διάφορες πτυχές: της κοινότητας, των ιερών τελετών, της προσφοράς...

Εμβάθυνση

Οι πτυχές που παρουσιάστηκαν στο προηγούμενο κεφάλαιο θα αναπτυχθούν μέσα από μια πορεία ωρίμανσης, κατά την οποία θα δοθεί μεγαλύτερη έμφαση στο προσωπικό βίωμα της πίστης. Εδώ διακρίνουμε τα πρώτα θεμέλια, όπου θα βασιστεί ένα προσωπικό σχέδιο ζωής (σταθερά σημεία, που θα μας επιτρέψουν να εργασθούμε για συγκεκριμένο διάστημα, με συγκεκριμένα και καθορισμένα μέσα).

Ενισχύουμε την αυτογνωσία, εργαζόμαστε πάνω στα αδύναμα σημεία και υπογραμμίζουμε τα θετικά στοιχεία, πάντοτε με τρόπο ολοκληρωμένο.

Προτείνουμε διάφορα πρότυπα χριστιανικής ζωής, ώστε να παρουσιαστεί μια ευρεία οπτική.

Η συστηματική προσωπική καθοδήγηση είναι ένα απαραίτητο εργαλείο

Ικανότητα διάκρισης

Ύστερα από τα προηγούμενα στάδια, ο άνθρωπος πρέπει να συνηθίσει να λαμβάνει αποφάσεις που αφορούν τη ζωή του και είναι σύμφωνες με το σχέδιο που σταδιακά δημιουργείται. Η ικανότητα διάκρισης

έχει ως στόχο την απόκτηση τέτοιου είδους βιωμάτων, εμπειριών. Για να φτάσει σε αυτό το σημείο, το άτομο πρέπει:

- να ενισχύσει τη σταθερότητά του και την ικανότητά του να δίνει μαρτυρία
- να συνεχίσει να εργάζεται πάνω στις διάφορες πτυχές της προσωπικότητάς του, καθώς επίσης και να αποδεχτεί την προσωπική του ιστορία και να συμφιλιωθεί με αυτήν
- να αποσαφηνίσει τα κίνητρα της κλήσης του
- να αναπτύσσει διαρκώς τη διαθεσιμότητα και το «άνοιγμα» προς το Θεό (γενικότερα στη ζωή του και, ειδικότερα, στην προσευχή του)
- να εξετάσει τις διάφορες πτυχές της προσωπικότητάς του, ώστε να μπορέσει να τις δομήσει γύρω από έναν άξονα, που προσφέρει ενότητα, ισορροπία και αρμονία στο άτομο
- να αξιολογήσει τους συναισθηματικούς δεσμούς και τη συναισθηματική διάσταση του βιώματος της πίστης του.

Κατά τη διάρκεια του σταδίου αυτού προτείνονται κάποιες σημαντικές εμπειρίες, οι οποίες συμβάλλουν στην ποιοτική ανάπτυξη του ατόμου.

Δέσμευση

Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας της ικανότητας διάκρισης, που θα συνεχιστεί και κατά τα επόμενα στάδια, το άτομο βρίσκεται βαθμιαία σε συνθήκες που θα του επιτρέψουν να προχωρήσει σε προοδευτικές δεσμεύσεις.

- Αν επιλέξει τη μοναχική ζωή, εντάσσεται στη συνήθη διαδικασία της μοναχικής κοινότητας, η οποία περιλαμβάνει τα στάδια της αρχικής επιμόρφωσής του ως μοναχού: προ-δοκίμιο, δοκίμιο, μετα-δοκίμιο
- Αν επιλογή του είναι η ζωή του λαϊκού, τίθενται κατευθυντήριες γραμμές, οι οποίες θα συμβάλουν στη σταδιακή συμμετοχή του σε ένα μακροχρόνιο προσωπικό σχέδιο
- Αν επιλέξει την ιεροσύνη, ξεκινάει την ανάλογη ειδική εκπαίδευση.

6 ΤΡΟΠΟΙ ΚΑΘΟΔΗΓΗΣΗΣ ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗ ΑΝΑΠΤΥΞΗ

Προσωπική καθοδήγηση

Η καθοδήγηση είναι μια σχέση που βοηθάει το άτομο ως εξής:

- επιτρέπει στο άτομο να γνωρίσει τον εαυτό του
- συμβάλλει στην προσωπική του ανάπτυξη και το βοηθάει να ωριμάσει, ώστε να γίνει σταθερό, υπεύθυνο και ελεύθερο
- το διευκολύνει να αναγνωρίσει το θέλημα του Θεού στη ζωή του
- προάγει την πραγματοποίηση του θελήματος του Θεού διαμέσου μιας δέσμευσης, με γνώμονα την αφοσίωση και τη δημιουργία της Βασιλείας του Θεού.

Η προσωπική καθοδήγηση διευκολύνει την πρόοδο. Όταν πραγματοποιείται με τρόπο διακριτικό, δεν υποκαθιστά τα βήματα του άλλου, αλλά συμβάλλει στην παγίωση εξελίξεων. Μπορεί να οδηγήσει στην εξέλιξη του προσωπικού σχεδίου και να αποτελέσει ένα χρήσιμο εργαλείο, που βοηθάει το άτομο να ωριμάσει και να πάρει τη ζωή του στα χέρια του, με τρόπο υπεύθυνο.

Η καθοδήγηση πρέπει να γίνεται από πεπειραμένα και εκπαιδευμένα άτομα, τα οποία είναι παρόντα με ορατό τρόπο σε όλους τους τομείς του έργου της Ποιμαντικής.

Μαρτυρία

Η μαριανή ποιμαντική των κλήσεων περικλείει ένα νόημα κοινοτικό, όπου η μαρτυρία ζωής, είτε συγκεκριμένων ατόμων είτε κοινοτήτων, καλείται να δώσει νόημα στη δική μας ζωή. Είναι σημαντικό όσοι εμπλέκονται στην Ποιμαντική να είναι ισχυρές προσωπικότητες, που ακολουθούν τη δική τους ξεκάθαρη προσωπική και πνευματική πορεία.

Ανίχνευση και εμβάθυνση στο χάρισμα του Μαρκελλίνου Champagnat

Παρουσιάζουμε την προσωπικότητα του Μαρκελλίνου Champagnat και το επίκαιρο μήνυμά της αποστολής του και της πνευματικότητάς του ως σημεία αναφοράς, για να ζήσουμε το Ευαγγέλιο με τον τρόπο της Παναγίας. Αυτή η πορεία γνωριμίας πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στην ηλικία και τα χαρακτηριστικά των αποδεκτών της.

7 ΟΙ ΦΟΡΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ

Η διάσταση των κλήσεων είναι μια σημαντική πτυχή όλων των τομέων της Ποιμαντικής. Θεωρούμε, επομένως, ότι όλοι αυτοί που καθοδηγούν τα παιδιά και τους νέους κατά την ανάπτυξη και την πορεία τους, προκειμένου να γίνουν ολοκληρωμένοι άνθρωποι και χριστιανοί, είναι φορείς της ποιμαντικής των κλήσεων. Οι φορείς ενσωματώνουν τη διάσταση των κλήσεων στην καθημερινή τους παρουσία ανάμεσα στους νέους, όταν τους καθοδηγούν κατά τη διάρκεια της ανάπτυξής τους και όταν υλοποιούν σχέδια της Ποιμαντικής σε όλους τους τομείς (του σχολείου, των νέων, της κοινωνίας...). Πρέπει να τονίσουμε τη συμμετοχή τους ήδη από τα πρώτα βήματα της διαδικασίας των κλήσεων (ανίχνευση και εμφάθυνση). Πρόκειται για ένα ρόλο, τον οποίο αναλαμβάνει η οικογένεια, οι εκπαιδευτικοί, οι επόπτες, οι κατηχητές, οι εμψυχωτές...

Ανάμεσα στους φορείς της ποιμαντικής των κλήσεων, ξεχωρίζουμε εκείνους που έχουν ως ιδιαίτερη αποστολή την προσωπική καθοδήγηση των νέων. Αυτοί οι φορείς αποτελούν μια ζωντανή μαρτυρία της ανάπτυξης του νέου ως προσωπικότητας και ως χριστιανού. Τον καθοδηγούν και τον βοηθούν να συναντήσει και να ακούσει το Θεό.

Τον καθοδηγούν, όταν ο νέος ανακαλύπτει τις διαδικασίες που γίνονται στον εσωτερικό του κόσμο, καθώς και όταν βιώνει την υπερβατική του διάσταση. Η Ποιμαντική της Επαρχίας φροντίζει ώστε να υπάρχουν άνθρωποι επιφορτισμένοι με αυτή την ιδιαίτερη αποστολή σε κάθε επίπεδο: σε επίπεδο Επαρχίας, στα εκπαιδευτικά έργα, στα κινήματα των νέων, καθώς και στη χριστιανική κοινότητα, που αποτελεί το σημείο αναφοράς τους.

8

ΣΗΜΕΙΑ ΑΝΑΦΟΡΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΜΨΥΧΩΣΗ ΤΩΝ ΚΛΗΣΕΩΝ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

Κείμενα μαριανής επιμόρφωσης

Για να κατανοήσουμε την ουσία της διάστασης των κλήσεων, είναι ανάγκη να στραφούμε σε διάφορα κείμενα μαριανής επιμόρφωσης, τα οποία θα μας βοηθήσουν να κατανοήσουμε την εμβέλειά της και να την ενσωματώσουμε σε διάφορους τομείς της αποστολής και της εμψύχωσης της Επαρχίας. Αυτά τα κείμενα είναι:

- Καταστατικό του Τάγματος των Μαριανών Αδελφών
- Η Μαριανή Παιδαγωγική Αποστολή
- Το Νερό απ' το Βράχο: η μαριανή πνευματικότητα
- Γύρω από το ίδιο τραπέζι: Η κλήση του μαριανού λαϊκού
- Σπορείς του Ευαγγελίου ανάμεσα στους νέους: Ποιμαντική των νέων.
- Κίνημα Champagnat.
- Ας κάνουμε τους νέους να γνωρίσουν και να αγαπήσουν τον Ιησού Χριστό (Κοινό πλαίσιο για την Ποιμαντική της Επαρχίας)

Η πνευματική εμψύχωση μέσα στο σχέδιο της Ποιμαντικής

Ο Αδελφός Ηγούμενος της Επαρχίας είναι ο πρώτος υπεύθυνος για την ποιμαντική των κλήσεων στην Επαρχία του. Μαζί με το Συμβούλιό του, θεσπίζει τις αναγκαίες δομές (C 94.1). Οι δομές αυτές οφείλουν από κοινού να εγγυηθούν ότι θα λάβουν υπόψη τα ακόλουθα:

- Την ενσωμάτωση της ποιμαντικής των κλήσεων στη ζωή των αδελφών, των κοινοτήτων και των εκπαιδευτικών και ποιμαντικών έργων που αφορούν τους νέους.
- Την πρόταση, με τρόπο σαφή, της μαριανής κλήσης (αδελφών και λαϊκών), υπογραμμίζοντας την ιδιαιτερότητα της καθημίας από αυτές.
- Την προσφορά ιδιαίτερων βιωμάτων, προκειμένου να αφυπνίσουν και να εμβαθύνουν την κλήση των αδελφών.

Τέλος, πιστεύουμε ότι αυτό το κείμενο – πλαίσιο μπορεί να αποτελέσει ένα χρήσιμο εργαλείο για τις ομάδες εμπύχωσης των μαριανών έργων, σε στιγμές κατά τις οποίες στοχάζονται σχετικά με την παιδαγωγική και ποιμαντική τους δράση, καθώς επίσης και ένα χρήσιμο εργαλείο, το οποίο θα βοηθήσει να ενσωματωθεί η διάσταση των κλήσεων στα σχέδια της Ποιμαντικής και να διαδοθεί το Ευαγγέλιο στα παιδιά και τους νέους.

■ PRÉSENTATION

IL SE MIT EN ROUTE AVEC EUX

Pour une pastorale vocationnelle intégrée dans la pastorale mariste des jeunes

Or, tandis qu'ils parlaient et discutaient, Jésus lui-même s'approcha, et il marchait avec eux.
(Lc. 24, 15)

Cette expérience que les deux disciples d'Emmaüs ont vécue avec Jésus inspire notre façon de nous rapprocher des jeunes et d'être en marche avec eux en vue de les aider à grandir, et d'éveiller en eux la dimension vocationnelle.

Dans l'animation pastorale des enfants et des jeunes, la dimension vocationnelle est une partie essentielle et indispensable. La finalité de ce document est d'établir un cadre commun et un guide pour l'animation vocationnelle dans les divers domaines pastoraux de l'ensemble de la Province. Ces domaines pastoraux ne sont complets que lorsque la dimension vocationnelle y joue un rôle primordial.

Tous les agents pastoraux de la Province dans les différents pays sont concernés (communautés de frères, accompagnateurs, formateurs, laïcs maristes, catéchistes, animateurs...). Ils sont ainsi invités à développer des programmes et des moyens pour que cette dimension vocationnelle trouve son espace vital à l'intérieur de ce cadre commun. Ainsi toutes les réalités pastorales de la Province se sentiront en communion avec les autres, partageant le même esprit, vivant la même démarche par-delà les frontières de race, de langue et de culture.

Je tiens à remercier toutes les personnes qui ont travaillé à l'élaboration de ce document : Jean-Christophe Bobin, F. Jaume Bofarull, F. Joël Capon-Thiebaut, F. Gérard Cuinet, F. André Déculty, F. Pere Ferré, F. Mateos Levantinos, F. Misi Mont, F. Jean Reboul, F. Félix Rodríguez, F. Ramon Rúbies, Lakis Varthalitis et F. Gabriel Villa-Real.

Que ce document soit source de vie pour toutes les œuvres maristes de la Province.

F. Maurice Berquet, provincial.

1 INTRODUCTION

Vous trouverez dans ces pages le document appelé “Document cadre de la pastorale vocationnelle de la Province de L'Hermitage”. Il est le fruit de la réflexion sur la pastorale vocationnelle dans le cadre de la réalité vaste et diverse de la Province (différents pays, présences de mission diverses, différentes vocations...) Ce travail de réflexion a été mené à terme par la commission de pastorale vocationnelle provinciale au cours du triennat 2006-09 et par l'équipe de pastorale du Secrétariat de Mission au cours du triennat 2009-13 qui en a fait la synthèse et la rédaction finale.

La finalité du document est d'établir un cadre pour l'animation vocationnelle dans les divers domaines pastoraux de l'ensemble de la Province. Nous sommes conscients de la réalité diverse (historique, sociale, culturelle) des différents pays qui forment la Province de L'Hermitage, mais nous sommes convaincus que nous partageons des rêves et des projets communs pour répondre aux besoins des enfants et des jeunes d'aujourd'hui en vue de les aider à grandir et d'éveiller en eux la dimension vocationnelle. C'est pourquoi le document est adressé à tous les agents de pastorale au sens large: responsables d'œuvres éducatives des différents pays, communautés de frères, accompagnateurs, formateurs, laïcs maristes, catéchistes, animateurs...

L'animation pastorale dans chacun des domaines qui concernent la mission mariste (scolaire, jeunes, social, familial...) promeut l'accompagnement en vue de la croissance intégrale de la personne dans toutes ses dimensions. En ce sens nous comprenons la dimension vocationnelle comme une partie essentielle de l'animation pastorale et c'est pourquoi cette dimension vocationnelle trouve dans les différents domaines de la pastorale son espace vital et, en même temps, chacun de ces domaines pastoraux ne sont complets que lorsque la dimension vocationnelle y joue un rôle primordial.

Le document, outre cette présentation, est structuré en sept autres alinéas:

- Tout d'abord, dans le premier alinéa, nous situons la dimension vocationnelle comme une partie essentielle pour tous les domaines pastoraux qui entrent dans le cadre de la mission mariste de la Province.
- Dans le second alinéa sont définis différents mots-clés pour comprendre et situer la dimension vocationnelle de la pastorale mariste (vocation, processus vocationnel, animation vocationnelle et culture des vocation).

- Dans le troisième alinéa sont présentées les dimensions essentielles du processus vocationnel à éveiller chez les enfants et les jeunes (intériorité, affectivité, sens communautaire et ecclésial, solidarité et engagement).
- Le quatrième alinéa détaille les moyens essentiels pour développer le processus vocationnel mariste. Ces moyens sont: l'accompagnement, le témoignage des agents et des communautés, ainsi que la connaissance du charisme mariste.
- Dans le cinquième alinéa du document sont définies les étapes de l'itinéraire vocationnel: l'étape de l'éveil et de la découverte, l'étape d'approfondissement, l'étape de discernement vocationnel et l'étape de l'engagement.
- Le sixième alinéa, consacré aux agents de pastorale vocationnelle, fait une distinction entre les agents de pastorale eux-mêmes et les personnes qui ont comme mission spécifique l'accompagnement personnel du jeune.
- Dans le septième alinéa sont suggérées quelques pistes pour l'animation vocationnelle dans la pastorale de la Province.

Nous espérons que ce document sera une aide pour continuer à éveiller des questions dans le cœur des enfants et des jeunes afin de garder vivant aujourd'hui encore le rêve de Marcellin. Nous savons que l'Esprit Saint est l'artisan de toute vocation. Il nous revient d'éveiller et d'accompagner, à travers un témoignage simple à la manière de Marie de Nazareth. Le témoignage de vie donné dans la joie, la simplicité, la fraternité et l'engagement est un moyen essentiel pour susciter des questions de fond chez les enfants et les jeunes afin de vivre leur vie dans la plénitude. En même temps que le témoignage nous devons aussi inviter personnellement, dans la liberté de chacun, à donner une réponse à ces questions vécues comme un appel de Dieu, spécialement comme maristes, laïcs ou frères.

2 LA PASTORALE VOCATIONNELLE DANS LES DIFFÉRENTS DOMAINES PASTORAUX

L'animation pastorale de la Province comprend tout le suivi des processus, initiatives, actions, activités, attitudes et façons de faire qui se présentent comme des occasions, afin que: enfants, jeunes, éducateurs/trices, animateurs/trices, frères, familles... se sentent accompagnés dans leur démarche de croissance personnelle, aidés à découvrir leur intériorité et fortifiés dans leur prédisposition à l'expérience religieuse personnelle et communautaire. Dans le respect de la liberté personnelle et de la diversité, nous offrons simplement Jésus comme réponse à leurs questions et à leur désir de bonheur, qui les ouvre à la réalité des autres, les rend sensibles à leurs besoins et à la transformation du monde. Tout ceci est suivi d'actions et de démarches, proposées dans divers domaines et moments de la vie. C'est pourquoi nous parlons de pastorale scolaire, pastorale des jeunes, pastorale sociale, pastorale familiale...

La dimension vocationnelle est une partie fondamentale de notre action pastorale avec les enfants et les jeunes, dans tous les domaines, parce qu'elle en explicite un aspect essentiel: l'orientation de la vie de chacun en accord avec un projet vital fondé sur l'Évangile. En ce sens, par notre action éducative et pastorale, nous voulons promouvoir un processus de maturation vocationnelle chez les enfants et les jeunes à partir de quatre traits:

- **Attention à la personne comme préoccupation centrale.** En accueillant chaque enfant ou jeune dans son originalité, dans la présence et le dialogue. En aidant chacun à découvrir la joie de vivre pleinement et à se laisser trouver par le Dieu de la vie. "Je suis venu pour que les brebis aient la vie, et la vie en abondance." Jn 10, 10)
- **Priorité à l'évangélisation.** La pastorale doit mener à la relation personnelle avec Jésus afin que chaque jeune puisse trouver en Lui le modèle de son développement personnel et le centre d'unité de sa vie. "Je suis le chemin, la vérité et la vie". (Jn 14, 6)
- **L'offre d'un chemin d'éducation de la foi unitaire et progressif,** où se renforcent et s'intègrent les moments extraordinaires et le quotidien, la croissance humaine et la reconnaissance de la présence de Dieu, la célébration, la prière et l'engagement avec les autres. "Jésus lui-même les rejoignit et se mit à marcher avec eux". (Lc 24, 15)

- **Une pastorale “communautaire”.** Qui ait lieu dans l’ambiance communautaire (fraternité) et qui soit attentive à la communauté (service et engagement). “Tous étaient assidus à écouter l’enseignement des apôtres et à vivre en communion fraternelle, à partager le pain et assister aux prières”. (Ac 2, 42)

Dans le cadre de la pastorale, où la pastorale vocationnelle doit être bien enracinée, celle-ci possède des éléments plus explicites. Nous soulignons les aspects suivants:

- L’accompagnement personnel et/ou vocationnel.
- Les activités et expériences vocationnelles explicites avec les enfants et les jeunes.
- La sensibilisation et dynamisation en ce domaine des communautés de frères et des groupes de laïcs.
- L’insertion de la pastorale vocationnelle dans la formation initiale et permanente des frères.

3 L'ANIMATION VOCATIONNELLE MARISTE

La vocation

Partant d'une définition communément acceptée, la vocation est l'inclination qu'un homme ressent pour un certain genre ou type de vie, d'état, de profession, etc.

Mais, à notre point de vue, la vocation est liée à l'identité personnelle et s'enracine dans l'être profond: ce que quelqu'un veut "être" et ce qu'il construit pour "arriver à être".

Sur ce chemin, la personne cherche – consciemment ou inconsciemment – un sens à son existence, une motivation pour ses choix et actions, basée sur les valeurs qu'elle intègre; un chemin pour se développer pleinement en tant que personne humaine qui cherche le bonheur.

Comme fruit de cette expérience personnelle de recherche, quelques-uns dépassent la réalité et arrivent, à partir de leur propre expérience, à comprendre leur vie dans un cadre de relation avec Dieu. En Lui, ils reconnaissent une initiative créatrice qu'ils ressentent comme un appel. Un appel à vivre cette relation personnelle avec Dieu, qui oriente les choix personnels vers les autres, à la recherche de la justice et de la fraternité pour l'humanité. Mais il y a des personnes qui se sentent réalisées et heureuses dans une approche humaniste, sans le vécu conscient de ce cadre relationnel.

Dans ce processus les médiations interviennent de manière déterminante. Qu'elles soient reconnues ou non, elles rendent possible la découverte personnelle et l'intuition d'une réalité qui accompagne les pas que l'on fait. Les médiations sont ces personnes ou événements qui permettent de découvrir une facette de Dieu ou de sa présence agissant en nous et dans l'histoire.

Les choix que l'on fait et les actions concrètes accomplies sont des réponses à cet appel entendu.

Ils sont le fruit de la découverte et de la considération des possibilités personnelles comme des dons reçus, l'écoute attentive de la réalité, des autres et de soi-même. Il s'agit donc d'un processus de dialogue où l'initiative vient de Dieu, mais qui ne peut se réaliser sans la réponse de la personne.

La compréhension de la vie à partir de cette perspective et, surtout, l'expérience de la rencontre avec Jésus de Nazareth, peut amener les personnes à opter pour un genre déterminé de vie dans un engagement chrétien (laïc, vie consacrée, prêtrise...). Cet engagement est adapté à ce moment de leur vie et son fruit est d'apporter l'équilibre personnel à celui qui sait qu'il se trouve à sa place.

Au cours de la vie, et en raison de son dynamisme propre, les conditions intérieures et extérieures peuvent changer. Mais il y a une dynamique interne qui unifie la personne sur ce chemin et c'est ce qui permet de parler d'identité et de vocation.

Le processus vocationnel

Par processus vocationnel nous décrivons le chemin de recherche que la personne prend quand s'éveille la compréhension de la vie à partir d'une vision transcendante. Sur ce chemin se découvre l'identification personnelle des traits fondamentaux qui orientent la vie et la prise de choix et/ou de genres de vie répondant aux intuitions et aux certitudes expérimentées.

La plus fondamentale de ces certitudes c'est le fait que la personne se sent aimée d'une manière unique et singulière par Dieu, qui l'accompagne sur ce chemin de recherche et lui permet de se développer pleinement comme être humain.

La pastorale vocationnelle accompagne ce processus et aide la personne dans son discernement.

Prééminence de la personne

Chaque personne est appelée à prendre les rênes de sa propre vie, à être l'artisan principal de sa route. Elle découvre peu à peu le sens de sa vie et ce qu'elle peut apporter aux autres: en définitive, son projet de vie.

En partant d'un sens de la transcendance, le fait d'assumer cette responsabilité signifie la découverte du nom que Dieu lui a donné et la mission qu'il lui a confiée pour la vie. Une mission qui se construit dans le dialogue, au fur et à mesure que la personne répond en fonction de ses capacités et de ses choix.

Le chrétien, par le baptême, se reconnaît fils de Dieu, et donc, appelé à être l'image de son amour. La primauté de la personne se comprend alors comme une réalisation de sa propre identité, dans l'ouverture à la grâce de Dieu qui agit en elle de manière progressive.

Dinàmic i progressiu

Arriver à la décision de vivre sa vie au sens vocationnel, implique un processus. Ce processus commence quand on assume sa réalité humaine personnelle, avec les lumières, les ombres, les défis et les possibilités. Quand cette conscience est éclairée par l'ouverture au Dieu de Jésus, cela suppose qu'elle découvre et assume progressivement les valeurs de l'Évangile et leur donne vie.

Ce processus de croissance implique la culture de l'intériorité, l'ouverture aux autres, la prière et l'engagement solidaire. Ce dynamisme vocationnel progressif aide à vivre les événements quotidiens, les expériences fortes et à dépasser les crises.

L'animation vocationnelle

L'animation vocationnelle comprend tous les processus et actions pastorales – quel que soit leur domaine – destinés à:

- éveiller la nécessité de donner un sens à la vie;
- prédisposer les personnes à découvrir et à expérimenter la transcendance;
- accompagner le processus de recherche des réponses;
- discerner la cohérence des réponses avec les intuitions et certitudes expérimentées; les possibilités personnelles; le dialogue avec la réalité, avec les autres et avec Dieu, à partir de l'intériorité personnelle.

L'animation vocationnelle doit commencer dès les années de jeunesse de la personne et elle dure jusqu'au moments où sont définis ses choix personnels face à la vie

La culture vocationnelle

Par "culture vocationnelle" nous signifions l'ensemble d'attitudes, valeurs, processus et actions qui définissent le contexte favorable à la découverte, par les personnes, des possibilités de leur vie en vue de la vocation. Nous parlerons vraiment de culture quand le contexte créé fera que la perspective vocationnelle de toute action soit vécue avec naturel et au quotidien.

La “culture vocationnelle” est le cadre adapté où chaque personne peut choisir sa vie en fonction de sa vocation, c’est-à-dire ouverte sur un projet de réalisation vocationnelle qui la comble. Ce cadre a une forte connection avec le domaine de la pastorale générale. Dans ce domaine, la vocation n’est pas un ajout ou une parole étrangère, mais une réalité de nature: chaque personne est à comprendre non pas comme “ayant une vocation” mais comme “étant une vocation”.

Importance de la présence des agents vocationnels qui favorisent la création de cet espace qui pourra devenir culture vocationnelle.

Parmi les aspects qui aident à la création d’une culture vocationnelle il y a, par exemple:

- Le climat créé dans les lieux où se fait l’animation vocationnelle (affectif, personnes qui accompagnent, actions, famille,...)
- Le soin des conditions qui prédisposent à l’expérience de la transcendance: l’ouverture à l’intériorité, la générosité, le don de soi, l’engagement envers les autres, etc.
- L’importance des attitudes qui s’éveillent chez les jeunes: responsabilité, créativité, harmonie, respect, engagement, etc.

Dans cette ambiance, la vocation n’est ni un ajout ni une parole étrangère, mais une réalité naturelle: chaque personne est vue non comme quelqu’un “ayant vocation”, mais comme “étant vocation”.

4 LES DIMENSIONS DE LA PERSONNE DANS LE PROCESSUS VOCATIONNEL

Intériorité

L'intériorité est liée à la capacité de faire silence, de réfléchir et de s'accueillir soi-même. Elle suppose de privilégier chez les personnes des attitudes telles que les capacités de silence, d'écoute, d'introspection, d'étonnement, de réconciliation et de remerciement. Elle a souvent besoin d'un apprentissage pour que la personne arrive à lire ses émotions, ses sentiments, ses pensées et sa propre histoire. L'éducation à l'intériorité que nous voulons développer requiert des expériences progressives qui impliquent la personne dans toutes ses dimensions. L'intériorité permet de découvrir le sens de la vie et la présence de Dieu qui agit en elle.

Affectivité

Dans la croissance de la personne, et donc dans le développement de sa vocation, le travail sur la dimension affective est important, spécialement chez les adolescents et les jeunes. Il implique d'aider à vivre la solitude, à gérer comme il faut les relations interpersonnelles, à reconnaître et distinguer les émotions, les sentiments et les pensées. Il comporte de développer des aptitudes pour assumer sa propre identité sexuelle et pour vivre l'affectivité et la sexualité dans la liberté, de manière intégrée dans le projet de vie.

Sens communautaire et ecclésial

La pastorale vocationnelle favorise chez les personnes le développement de leurs capacités de relation interpersonnelle et elles arrivent à partager en groupe, en communauté chrétienne. Dans notre pastorale vocationnelle, nous aidons le jeune à découvrir la fraternité comme une forme de relation et un visage d'Église mariale qui inspire confiance et espérance. Les termes de frère et sœur expriment très clairement la manière mariste d'entrer en relation. Un frère ou une sœur est quelqu'un de proche, modeste, authentique, attentionné et respectueux. Le modèle de communauté et d'église qui en découle souligne l'accueil, la participation, le prophétisme et la fraternité.

Solidarité et engagement

La personne elle-même, dans son cheminement vocationnel découvre, suscite l'engagement avec les autres qui rejoignent le grand projet de Jésus de Nazareth: le Royaume de Dieu, la transformation des structures actuelles injustes en un monde nouveau, où toutes les personnes puissent jouir d'une vie digne et de qualité, en tant que filles et fils aimés de Dieu

L'engagement pour la cause du Royaume, fait que notre foi ne peut renoncer à l'option en faveur des plus vulnérables: la compassion et la promotion de la justice, soit dans le volontariat social, soit dans l'engagement politique, dans la recherche d'actions sociales ou par le questionnement courageux de certaines manières de faire qui déshumanisent.

Le vécu de cette option permet de nous sentir pleinement identifiés avec le style de vie de Jésus et de beaucoup de chrétiens et de chrétiennes qui ont été solidaires par toute leur vie.

5 LES ÉTAPES DE L'ITINÉRAIRE VOCATIONNEL

À partir de notre anthropologie qui souligne le sens dynamique de la personne comme être en relation et ouvert à la transcendance; à partir de notre vision théologique qui privilégie l'image d'un Dieu qui n'est que bonté et incarné dans l'histoire; et à partir de notre perspective pastorale où la personne et Dieu entrent en relation de dialogue, il est clair que la vocation est un processus dynamique qui répond au désir de bonheur et de réalisation de la personne qui franchit des étapes où elle doit être accompagnée. Nous faisons une description rapide de cet itinéraire vocationnel.

Éveil et découverte

Au cours de cette étape, les diverses propositions pastorales tendent à favoriser des éléments porteurs qui déclenchent la question du sens à donner à sa vie. C'est le début d'un processus de prise de conscience et, en même temps, d'un vécu de la foi en groupe. Il inclut différentes dimensions: communautaire, de célébration, de service...

Approfondissement

Les dimensions soulignées dans l'étape antérieure vont se dérouler sur un chemin de croissance accompagnée, avec une plus grande incidence sur le vécu personnel de la foi. On vise les premiers noyaux qui définiront un projet personnel de vie (points forts à travailler pendant un temps déterminé, avec des moyens concrets de contrôle).

On renforce la connaissance personnelle, on travaille les points faibles et l'on souligne les points forts, toujours de manière complète. On présente divers modèles de vie chrétienne, assez nombreux pour ouvrir à une large vision.

Discernement

Après les étapes précédentes, la personne doit s'habituer à prendre des décisions concernant sa vie, en cohérence avec un projet qui se structure. Tel est l'étape où intervient le discernement. Pour y arriver, il faut:

- fortifier la consistance de la personne et la capacité de témoigner;
- continuer à travailler les dimensions humaines, comme aussi assumer son histoire personnelle et se réconcilier avec elle;

- clarifier les motivations vocationnelles;
- continuer à développer la disponibilité et l'ouverture à Dieu (dans l'ensemble de la vie et, spécilement, dans la prière);
- considérer les différentes dimensions afin de pouvoir les structurer autour d'un axe unificateur;
- évaluer les liens affectifs et la dimension affective de la vie.

Pendant cette étape sont proposées des expériences fortes qui supposent des sauts de qualité pour la croissance.

Engagement

Au cours du discernement, qui continuera pendant les étapes suivantes, la personne se trouve en condition pour faire des pas qui supposent des engagements progressifs.

- Si elle choisit la **vie religieuse**, elle s'intègre dans le processus habituel de la communauté religieuse, avec les étapes de formation initiale à la profession religieuse: postulat, noviciat et post-noviciat.
- Si son choix est le **laïcat**, on établit des normes pour signaler l'implication progressive de la personne dans un projet personnel à long terme.
- Si elle choisit le **sacerdoce**, elle entre dans la démarche de formation spécifique correspondante.

6 MOYENS POUR L'ACCOMPAGNEMENT DANS LA CROISSANCE PERSONNELLE

Accompagnement personnel

L'accompagnement est une relation d'aide qui:

- permet à la personne de se connaître;
- suscite sa croissance et la fait mûrir en consistance, responsabilité et liberté;
- facilite la découverte de la volonté de Dieu dans sa vie personnelle;
- favorise sa mise en œuvre dans un engagement orienté vers le dévouement et la construction du Royaume.

L'accompagnement personnel est un élément qui facilite le progrès. Accompli avec discrétion, il ne supprime pas le parcours de l'autre mais constitue une aide pour en consolider les avancées. Il peut amener à l'élaboration d'un projet personnel, outil concret qui aide la personne à grandir dans une prise en mains responsable de sa vie.

L'accompagnement implique que l'on dispose de personnes expérimentées et formées pour accomplir ce service et qui se rendent présentes et visibles dans les divers champs de la pastorale.

Témoignage

La pastorale vocationnelle implique un sens communautaire où le témoignage de vie, de personnes concrètes et de communautés, interpelle pour donner sens à la vie personnelle. Il est important que les agents de la pastorale soient des personnes passionnées qui poursuivent leur propre chemin humain et spirituel.

Découverte et approfondissement du charisme de Marcellin Champagnat

Nous faisons connaître la personne de Marcellin Champagnat et l'actualité de sa mission et de sa spiritualité comme des références pour vivre l'Évangile à la manière de Marie. Cet itinéraire de connaissance doit être adapté à l'âge et aux caractéristiques des destinataires.

7 LES AGENTS DE LA PASTORALE VOCATIONNELLE

La dimension vocationnelle est un aspect essentiel dans tous les domaines de la pastorale. Nous considérons donc que toutes les personnes qui accompagnent la croissance de l'enfant et du jeune dans sa démarche pour devenir un homme et un chrétien, sont des agents de pastorale vocationnelle. Les agents intègrent la dimension vocationnelle dans leur présence quotidienne parmi les jeunes, dans l'accompagnement de leur processus de croissance et dans les plans de pastorale mis en œuvre dans tous les domaines (de l'école, des jeunes, du social...) Il faut souligner leur implication dans les premières étapes du processus vocationnel (découverte et approfondissement). Ce rôle est assumé par: famille, éducateurs, tuteurs, orienteurs, catéchistes et animateurs.

Parmi les agents de pastorale vocationnelle nous distinguons ceux qui ont pour mission spécifique l'accompagnement personnel de jeune. Cet agent est un témoin actif de la croissance du jeune comme personne et comme croyant. Il l'accompagne et l'aide à rencontrer Dieu et à l'écouter.

Il l'accompagne dans la découverte des processus intérieurs et dans le vécu de sa dimension transcendente. La pastorale provinciale veille à ce qu'il y ait des personnes chargées de cette mission spécifique à chaque niveau: provincial, dans les œuvres éducatives, dans les mouvements de jeunesse et dans la communauté religieuse de référence.

8

PISTES POUR L'ANIMATION VOCATIONNELLE DANS LA PASTORALE DE LA PROVINCE

Documents de référence mariste

La “transversalité” de la dimension vocationnelle nous fait prendre conscience de la nécessité de recourir à différents documents de référence qui nous aide à comprendre sa portée et à l'intégrer dans les divers domaines de mission et d'animation provinciale. Ces documents sont:

- *Constitutions et Statuts de l'Institut des Frères Maristes.*
- *Mission éducative mariste.*
- *L'eau de la roche: spiritualité mariste.*
- *Autour de la même table: vocation du laïc mariste.*
- *Évangélisateurs parmi les jeunes: Pastorale de la jeunesse.*
- *Mouvement Champagnat.*

Dans notre Province, différents documents ont été élaborés qui concrétisent les orientations et les intuitions des documents de l'Institut:

- *Faire connaître et aimer Jésus-Christ (cadre commun de la Pastorale).*
- *Le charisme mariste: un don partagé: la vie mariste en groupe.*
- *Faisons de la pastorale! (cadre de référence du Plan Pastoral de Centre (école).*
- *Ose regarder: L'éducation à l'intériorité dans le développement de la compétence (maturité) spirituelle.*

L'animation spirituelle dans les plans de pastorale

Le Frère Provincial est le premier responsable de la pastorale des vocations dans sa Province. Avec son Conseil, il met en place les structures nécessaires (C 94.1). Dans leur ensemble, ces structures doivent garantir la prise en compte des aspects suivants:

- L'intégration de la pastorale vocationnelle dans la vie des frères, des communautés et des projets éducatifs et pastoraux concernant les jeunes.
- La proposition explicite de la vocation mariste (frère et laïc), en soulignant la spécificité de chacune.
- L'offre d'expériences spécifiques pour éveiller et approfondir la vocation de frère.

Enfin, nous croyons que ce document cadre peut être, c'est sûr, un bon outil pour les équipes d'animation des œuvres maristes au moment de réfléchir sur leur action éducative et pastorale et aussi un bon outil qui aidera à intégrer les dimension vocationnelle dans les plans de pastorale et d'évangélisation des enfants et des jeunes.

BEMUTATÁS

VELÜK EGYÜTT ÚTRA KELT

Egy marista ifjúsági pasztorációba integrált hivatás pasztoráció

Ahogy beszélgettek, tanakodtak, egyszer csak maga Jézus közeledett, és csatlakozott hozzájuk. Lk 24, 13-15

A tapasztalat, amit a két Emmauzi tanítvány szereztek Jézussal, ihletet ad ahhoz, hogy hogyan közelítsünk a fiatalokhoz és hogyan haladjunk velük az úton, annak érdekében, hogy segítsünk nekik fejlődni és ébreszteni a hivatás dimenzióját.

A gyermekekre és fiatalokra irányuló pasztorális tevékenységben, egy nagyon fontos és nélkülözhetetlen elem a hivatás dimenziója. A dokumentum célja az, hogy kialakítsunk egy közös keretet és útmutatót a hivatás pasztorációjában a különböző tartományi pasztorális területeken. Ezek a pasztorális területek nem teljesek, ha a hivatás dimenziója nem játszik fontos szerepet bennük.

A tartomány különböző országaiban zajló lekipásztori tevékenység minden résztvevőt érint (testvérek közösségei, lekipásztorok, képzők, marista világiak, hittantanárok, csoportvezetők...). Mindenki meg van hívva, hogy programokat valósítsanak meg, és eszközöket hozzanak létre, azzal a céllal, hogy a hivatás dimenziója fontos szerepet játsszon ebben a közös keretben. Ettől a tartományban levő minden pasztorális tevékenység összehangolt és egységes lelkületűek lesznek, annak ellenére, hogy más országokhoz és nyelvekhez tartoznak.

Szeretnék köszönetet adni mindenkinek, aki a dokumentum feldolgozásában segített: Jean-Christophe Bobin, Jaime Bofarull testvér, Joël Capon-Thiebaut testvér, Géreud Cuinet testvér, André Déculty testvér, Pere Ferré testvér, Mateso Levantinos testvér, Misi Mont testvér, Jean Reboul testvér, Félix Rodriguez testvér, Ramon Rúbies testvér, Lakis Varthalitis és Gabriel Villa-Real testvér.

Azt kívánom, hogy ez a dokumentum legény életető forrása a tartományban lévő minden intézménynek.

Maurice Berquet testvér, tartomány főnök.

1 BEVEZETÉS

A következő oldalakon található az az írás, melyet a « Hermitage Tartomány hivatásgondozási keretdokumentumának » neveznek. Ez a munka közös elmélyült gondolkodás gyümölcse, melyet a Tartomány tágas és sokféle realitásának keretein belül (különböző országok, különféle missziók jelenléte, különféle hivatások...) végeztünk. Ezt a reflexiós munkát a tartomány hivatásgondozó bizottsága a 2006-09 közötti hároméves ciklus során, valamint a Missziós Titkárság lelkipásztori csoportja a 2009-13 közötti időszakban végezte el ; a szintézisét és a végső formáját ez utóbbi hozta létre.

A dokumentum célja az, hogy az egész Tartományban működő különböző lelkipásztori területek munkájában a hivatásgondozásnak keretet adjon. Tudatában vagyunk annak, hogy a Hermitage Tartományt alkotó országok realitása (történelmi, szociális, kulturális téren) mennyire eltérő, de meg vagyunk győződve arról, hogy az álmaink és a terveink közösek : a mai gyermekek és fiatalok szükségleteire szeretnénk választ adni, hogy növekedésükben segíteni tudjuk őket, és felébresszük bennük a hivatás távlatát. Éppen ezért, mindazokhoz szól e dokumentum, akik a tág értelemben vett lelkipásztori munkában részt vesznek : a különböző országok nevelési intézményeinek vezetői, a szerzetesi közösségek, a kísérők, a képzésben résztvevők (novícius mester), világi maristák, hitoktatók, csoportvezetők...

A lelkipásztori tevékenység minden olyan területen, mely a marista missziót érinti (iskolai, ifjúsági, társadalmi, családi... téren), olyan irányban mozdítja előre a fiatalok kísérését, hogy a fiatal személyének egésze, minden dimenziójában fejlődhessen. Ebben az értelemben a lelkipásztori tevékenység lényeges részének tekintjük a hivatás területét, éppen ezért a hivatás távlata a lelkipásztori tevékenység különböző területein találja meg életterét ; ugyanakkor pedig a lelkipásztori területek mindegyike csak akkor teljes, ha elsőrendű fontosságú szerepet kap benne a hivatás távlata.

A dokumentum, e bemutatáson kívül hét bekezdésből áll :

- Legelőször is, az első bekezdésben a hivatás dimenzióját helyezzük el, amely minden, a Tartomány marista missziójának keretei között folyó lelkipásztori terület lényeges részét alkotja.
- A második bekezdésben különböző kulcsszavakat határozunk meg, hogy a marista lelkipásztori tevékenység hivatást érintő dimenzióját könnyebben megértsük, és megtaláljuk annak helyét (hivatás, a hivatás folyamata, hivatás ébresztés és hivatáskultúra).

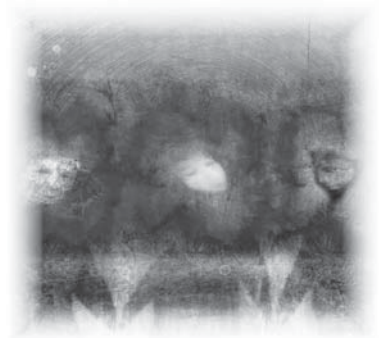
- A harmadik bekezdésben a hivatás folyamatának azon legfontosabb dimenzióit mutatjuk be, melyeket fel kell ébresztenünk a gyermekben és fiatalokban (interioritás, - belső mélység -, érzelmi élet, a közösség és az egyház iránti érzék, szolidaritás és elköteleződés).
- A negyedik bekezdés azokat a lényeges eszközöket részletezi, melyek által a marista hivatás folyamata kibontakozik. Ezek az eszközök : a kísérés, a hivatásgondozásban résztvevők és a közösségek tanúságtétele, valamint a marista karizma megismerése.
- A dokumentum ötödik bekezdésében a hivatás útjának lépéseit, illetve szintjeit határoztuk meg : a hivatás ébredésének és felfedezésének lépése, az elmélyítés, a hivatás megkülönböztetése, és az elköteleződés lépése.
- A hatodik bekezdésben, melyet a hivatásgondozásban résztvevő személyeknek szenteltünk, különbséget teszünk azok között, akik az általában véve tekintett lelkipásztori tevékenység résztvevői, és azok között, akiknek sajátos hivatásuk a fiatal személyes kísérése.
- A hetedik bekezdésben a Tartomány hivatásgondozásához, illetve a hivatások ébresztéséhez ajánlunk néhány megközelítési módot.

Reméljük, hogy ez a dokumentum segítséget jelent majd ahhoz, hogy a gyermekek és fiatalok szívében újabb kérdéseket ébresszünk, hogy Marcellin álmát ma is elevenen tarthassuk. Tudjuk azt, hogy minden hivatás mestere a Szentlélek. A mi dolgunk az, hogy a Názáreti Mária módjára, egyszerű tanúságtételünk által felébresszük és kísérjük azt. Az élet tanúságtétele, melyet egyszerű örömünk által, a testvéri közösség és az elkötelezettség által nyújtunk, lényeges eszköze a gyermekekben és fiatalokban felvetődő alapvető kérdéseknek, hogy életüket annak teljességében éljék meg. A tanúságtétel mellett, személyesen is meg kell hívnunk őket arra - tiszteletben tartva mindegyikük szabadságát -, hogy választ adjanak azokra a kérdésekre, melyeket Isten szólításaiként élnek meg, különösen is azokra, melyek a világi marista, vagy a marista testvéri életre szóló hivatást vetik fel.

2 A HIVATÁSGONDOZÁS A KÜLÖNFÉLE LELKIPÁSZTORI TERÜLETEKEN

A Tartomány hivatásgondozása magában foglalja a folyamatok, kezdeményezések, tevékenységek, cselekvésmódok és magatartásmódok követését, melyek mind alkalmul szolgálnak arra, hogy a gyermekek, a fiatalok, a nevelők, a csoportvezetők, a testvérek, a családok... megérezzék azt, hogy velük járjuk útjukat, kísérik őket személyes növekedésük folyamatában ; hogy segítjük őket belső mélységük felfedezésében, és erősítjük a személyes és közösségi lelki élmények iránti fogékonyságukat. A személyes szabadságot és különbözőséget tiszteletben tartva, egyszerűen csak felkínáljuk Jézust, mint aki válasz a kérdéseikre és a boldogság utáni vágyukra, aki nyitottá teszi őket a többiek felé, érzékennyé teszi őket mások szükségleteire és a világ átalakítására. Mindezt, az élet különböző területein és időpontjaiban adódó, tettek és lépések követik. Éppen ezért beszélhetünk iskolai pasztorációról, az ifjúság pasztorációjáról, családpasztorációról...

A hivatás dimenziója a gyermekek és fiatalok körében végzett lelkipásztori tevékenységünk minden területének alapvető eleme, mivel annak egyik lényeges aspektusát fejt ki : mindegyikük életének irányulását, összhangban az Evangéliumra alapozott élettervvel. Ebben az értelemben, a gyermekek és a fiatalok között végzett nevelői és lelkipásztori tevékenységünk által, a hivatás érlelődésének folyamatát négy szempont alapján szeretnénk elősegíteni:

- **A középpontban a személy iránti figyelemre való törekvés áll.** Minden gyermeket és fiatalot, jelenlétünk és a velük való beszélgetés által, a maga eredetiségében fogadunk be. Segítve őket abban, hogy felfedezzék annak örömét, hogy teljes életet élnek, és hogy engedjék, hogy az élet Istene rájuk találjon. « Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen » (Jn 10, 10).
- **Az evangelizáció prioritása.** A lelkipásztori tevékenység a Jézussal való személyes kapcsolat felé kell, hogy vezessen, hogy minden fiatal Benne találhassa meg személyes kibontakozásának példaképét, és élete egységének középpontját. « Én vagyok az út, az igazság és az élet » (Jn 14, 6).
- **Az egészséget nyújtó és fejlődő hitre való nevelés útját kínáljuk fel,** melyen a rendkívüli és hétköznapi pillanatok, az emberi növekedés és Isten jelenlétének felismerése, az ünneplés, az ima, és a mások mellett való elköteleződés erősíti egymást és egységre talál. « Maga Jézus csatlakozott hozzájuk és velük együtt útra kelt » (Lk 24, 15).

- « **Közösségi » lelkipásztori tevékenység.** Közösségi légkörben kapjon helyet (testvéri közösség) és figyeljen a közösségre (szolgálat, elkötelezettség). « Mindnyájan állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban » (ApCsel 2, 42).

A lelkipásztorkodás tartományi közös keretén belül, amelyben a hivatásgondozásnak gyökereznie kell, ez utóbbi kifejezettebb elemekkel bír. A következő vonásokat húzzuk alá :

- A személy és/vagy a hivatás kísérése.
- Kifejezetten a hivatásra irányuló tevékenységek és tapasztalatok, gyermekekkel és fiatalokkal.
- A szerzetesi közösségeket és a világi tagokból álló csoportokat fogékonnyá szeretnénk tenni és meg szeretnénk mozgatni ezen a területen.
- A hivatásgondozás beépítése a testvérek bevezető képzésébe és továbbképzésébe.

3

MARISTA HIVATÁSÉBRESZTÉS

A hivatás

Az általánosan elfogadott meghatározás szerint : a hivatás egy bizonyos életmód, életállapot, foglalkozás, stb. iránt érzett hajlam. A mi szempontunkból azonban, a hivatás a személyes identitáshoz kötődik, és a lény mélyében gyökerezik : az, amivé valaki «válni» akar, és az, amit felépít, hogy «azzá váljon».

A személy, ezen az úton – tudatosan, vagy öntudatlanul -, létezése értelmét, döntéseinek, tetteinek értelmét keresi, melyek az elsajátított értékekre épülnek ; olyan út ez, amelynek során a boldogságra vágyó személy teljesen kibontakozik.

A keresés e személyes tapasztalatának gyümölcseként vannak, akik túllépnek a valós helyzeten, és saját tapasztalatukból kiindulva eljutnak arra, hogy életüket az Istennel való kapcsolat keretei között fogják fel. Felismerik Benne azt az teremő kezdeményezést, amelyet ők meghívásként éreznek át. Meghívásként arra, hogy megélik azt az Istennel való személyes kapcsolatot, ami a személyes döntéseket mások felé, az igazságosság és az emberiség iránti testvéri szeretet keresése felé irányítja. Vannak azonban, akik úgy érzik, hogy egy humanista megközelítésben is eljutnak önmaguk megvalósítására és a boldogságra, anélkül, hogy ezt a relációt tudatosan megélnék.

Ebbe a folyamatba meghatározó módon lépnek be a közvetítők. Akár elismerik, akár nem e közvetítő elemeket, ezek teszik lehetővé a személyes felfedezést, és egy olyan valóság megsejtését, ami kíséri megtett lépteiket. A közvetítő elemek azok a személyek, vagy események, amelyek hozzá segítenek ahhoz, hogy felfedezzük Isten egy arculatát, vagy a bennünk és a történelemben működő jelenlétét.

A meghozott döntések és a megtett konkrét cselekedetek jelentik a meghallott hívásra adott választ. Ezek a döntések és tettek a kapott személyes adományok felfedezésének és megfigyelésének gyümölcsei, a valóság, mások és önmagunk figyelmes hallgatása.

Egy párbeszéd folyamatáról van tehát szó, melyben Isten a kezdeményező, de ami nem valósulhat meg a személy válasza nélkül.

Az életnek e perspektívából való felfogása, és különösen is a Názáreti Jézussal való találkozás, a személyeket elvezetheti odáig, hogy az élet egy adott módja mellett döntsenek, a keresztyén elköteleződés keretei között (világi hivatás, Istennek szentelt élet, papság...). Ez az elköteleződés életüknek e pillanatához alkalmazkodik, gyümölcse pedig az, hogy személyes egyensúlyt nyújt annak, aki tudja, hogy megtalálta saját helyét.

Az élet során, annak sajátos dinamizmusa miatt, a belső és külső feltételek megváltozhatnak. Van azonban egy olyan belső erővonal, mely az út során megadja a személy belső egységét, és ami lehetővé teszi azt, hogy identitásról és hivatásról beszéljünk.

A hivatás folyamata

A « hivatás folyamatával » a keresésnek azt az útját írjuk le, amire a személy rálép akkor, amikor transzcendens módon kezdi szemlélni életét. Ezen az úton feltárul az életét irányító alapvető vonásokkal való személyes önazonosság, és a megtapasztalt bizonyosságoknak és sejtéseknek megfelelő életállapot és/vagy életmód melletti döntés.

A legalapvetőbb e bizonyosságok között az, hogy a személy érzi, hogy Isten egyedülálló és egyéni módon szereti őt, Ő kíséri a keresésnek ezen az útján, és lehetővé teszi azt, hogy emberi mivoltában teljesen kibontakozzon. A hivatásgondozás ezt a folyamatot kíséri, és segíti a személyt a megkülönböztetésben.

A személy elsődleges fontossága

Minden ember meghívást kapott arra, hogy kezébe vegye saját életét, hogy elsősorban ő legyen saját útjának mestere. Fokozatosan fedezi fel élete értelmét, valamint azt, hogy mit nyújthat másoknak : végső soron saját élettervét.

A természetfeletti iránti érzékből kiindulva, önmagában az, hogy ezt a felelősséget vállalja, már azt jelenti, hogy felfedezte az Istentől kapott nevét, és azt a küldetést, amit Isten egész életére őrá bízott. Ez a küldetés a párbeszéd során alakul ki, annak mértékében, ahogy a személy, képességei és döntései szerint, válaszol.

A keresztény ember, keresztségénél fogva felismeri, hogy Isten gyermeke, aki tehát arra hivatott, hogy szeretetének képmása legyen. A személy elsődleges fontossága tehát saját identitásának megvalósítását jelenti, nyitottan Isten kegyelmére, ami egyre inkább működik benne.

Fokozatos dinamika

Az, hogy valaki eljut addig a döntésig, hogy a hivatás értelmében tekintve éli saját életét, egy folyamatot foglal magában. Ez a folyamat akkor kezdődik, amikor magára vállalja személyes emberi valóságát, a fényekkel és árnyékokkal, a kihívásokkal és lehetőségekkel együtt. Ha ezt az öntudatot a Jézus Istene iránti nyitottság világítja meg, ez azért lehetséges, mert az Evangélium értékeit fokozatosan felfedezi és magára vállalja, és azokat életre váltja. Ez a növekedési folyamat magában foglalja az interioritás ápolását, a mások felé való nyitottságot, az imát és a szolidáris elköteleződést. A hivatásnak ez a fokozatos dinamizmusa segít a mindennapi események átélésében, az intenzív élményekben, és abban, hogy túljusson a válságokon.

A hivatásgondozás

A hivatásgondozás minden olyan lelkipásztori folyamatot és tevékenységet felölel – bármilyen területen végezzük is azt –, amely arra irányul, hogy

- **felkeltsük** azt az igényt, hogy életünknek értelmet adjunk ;
- **fogékonnyá** tegyük a személyeket a természetfeletti világ felfedezésére és megtapasztalására ;
- **kísérjük** a válaszok keresésének folyamatát;
- **mérlegeljük** a válaszok és a megtapasztalt intuíciók és meggyőződések közötti belső egységet; megkülönböztetjük a személyes lehetőségeket ; a realitásból, a többiekből, Istennel való saját belső kapcsolatunkból kiindulva különböztessük meg.

A hivatásgondozásnak már a személy fiatal éveiben el kell kezdődnie, és egészen addig tart, amíg az élettel szemben hozott saját személyes döntéseit meghatározza.

A hivatáskultúra

« Hivatáskultúra » alatt mindazokat a vonásokat, értékeket, folyamatokat és tetteket értjük, melyek kedvező körülményeket nyújtanak ahhoz, hogy a személy felfedezze hivatását, és életét a hivatás lehetőségeként tekintse. Akkor beszélünk valóban kultúráról, amikor a környezet megteremti azt, hogy minden tevékenységben természetes, hétköznapi módon ott lehessen a hivatás perspektívája.

A « hivatás kultúrája » olyan alkalmas keret, amelyben mindenki a hivatásának megfelelően dönthet életéről, vagyis úgy, hogy az nyitott legyen az életét betöltő hivatás megvalósítására. Ez a keret szorosan összefügg az általános pasztoráció területével.

Fontos az, hogy mindenki, aki a lelkipásztori tevékenységben részt vesz, elősegítse azt, hogy létrejöjjön az a tér, mely a hivatás kultúrájává, mintegy a hivatás ápolására alkalmas szántóföldre válhat. A hivatás kultúráját segítő tényezők között szerepel például :

- Azon helyeknek a légköre, melyekben a hivatásgondozás folyik (érzelmi gazdagság, a kíséző személyek, tevékenységek, család,...)
- Gondos odafigyelés azokra a tényezőkre, melyek fogékonyt tesznek a természetfeletti világ megtapasztalására: az interioritásra való nyitottság, nagylelkűség, önátadás, mások iránti elköteleződés, stb. I
- A fiatalokban felébredő attitűdök fontossága : felelősségérzet, kreativitás, harmónia, tisztelet, elköteleződés, stb.

Ilyen légkörben a hivatás nem valami járulékos dolog, és nem is idegen szó, hanem belső valóság : nem úgy tekintenek a személyre, mint akinek « hivatása van », hanem mint aki « önmagában hivatás »

4 A SZEMÉLY DIMENZIÓI A HIVATÁS MENETÉBEN

Interioritás

Az interioritás (belső mélység) ahhoz a képességhez kapcsolódik, hogy tudjunk elcsendesedni, gondolkodni és be tudjuk fogadni önmagunkat. Feltétele, hogy olyan magatartásmódokat segítsünk elő az egyes személyeknél, mint a csendre, meghallgatásra, befelé figyelésre, csodálkozásra, kiengesztelődésre és hálaadásra való képesség. Az interioritást gyakran tanulni kell, hogy az illető személy megtanulja érzelmeit, érzéseit, gondolatait és saját történetét olvasni, értelmezni. Az interiorításra való nevelés, amit szeretnénk kifejleszteni, fokozatos tapasztalatokat kíván meg, melyek a személy minden dimenziójára kiterjednek. Az interioritás lehetővé teszi azt, hogy felfedezzük, hogy az életnek értelme van, és hogy Isten jelen van és működik benne.

Érzelmi gazdagság

A személy növekedésében, s így hivatása kibontakozásában is, fontos az, hogy dolgozzunk az érzelmi világon, különösen is a serdülőknél és fiataloknál. Ez magában foglalja azt, hogy segítsük a magány megélésében, a másokkal való kapcsolatok megfelelő művelésében, és abban, hogy fel tudja ismerni és meg tudja különböztetni az érzelmeket, az érzéseket és a gondolatokat. Magában foglalja azt is, hogy kibontakoztassuk a saját szexuális identitás vállalására való képességét, és hogy az érzelmi gazdagságot és a szexualitást az élettervbe integrálva, szabadon élje meg.

Közösség és egyházas érzék

A hivatásgondozás elősegíti a személyek interperszonális kapcsolatainak fejlődését, és a csoportban, keresztény közösségben való megosztásra való képességet. Hivatásgondozó tevékenységünkben segítjük a fiatalot abban, hogy felfedezze a testvéri közösséget, mint kapcsolati formát és mint az Egyház máriás arculatát, mely bizalmat és reményt ébreszt. A testvér és nővér kifejezés nagyon világosan kifejezi a kapcsolatteremtés marista módját. A testvér, vagy a nővér olyan valaki, aki közel áll hozzánk, szerény, hiteles, figyelmes és tiszteletteljes. Az ebből eredő közösség- és Egyház-modell erősíti a befogadóképességet, a részvételt, a prófétizmust és a testvéri szeretetet.

Szolidaritás és elköteleződés

Saját hivatásának útján maga a személy fedezi fel a mások iránti elköteleződést, ami a Názáreti Jézus nagy tervéhez kapcsolódik : Isten Országa, a jelenlegi igazságtalan struktúrák átalakítása egy új világgá, melyben mindenki Isten szeretett fiaként és leányaként élvezheti a méltó és értékes életet.

Az Isten Országáért való elköteleződésből fakadóan hitünk nem utasíthatja el azt, hogy a legsebezhetőbbek mellett döntsünk : az együttérzést és az igazság előmozdítását, akár önkéntes társadalmi tevékenységgel, akár a politikai elköteleződés terén, a szociális alternatívák keresésében, vagy pedig bizonyos elembertelenítő cselekvésmódok bátor megkérdőjelezésével.

E döntés megélése lehetővé teszi azt, hogy teljes azonosulást érezzünk Jézus életstílusával, és sok keresztény emberével, akik egész életükben szolidárisak voltak.

5 A HIVATÁS ÚTJÁNAK FOKOZATAI

Antropológiai szemléletünkből kiindulva, mely a személy dinamikus irányát hangsúlyozza, vagyis úgy tekint rá, mint aki kapcsolatban van és nyitott a transzcendenciára ; teológiai látásmódunkból kiindulva, mely Istennek azt a képét helyezi előtérbe, akiben csak jószág van, és aki a történelemben testet öltött ; és lelkipásztori perspektívánkból kiindulva, melyben a személy és Isten párbeszédbe lép egymással, nyilvánvaló, hogy a hivatás dinamikus folyamat, mely annak az embernek boldogság- és önmegvalósítás utáni vágyára válaszol, aki áthalad mindazokon a lépcsőkön, melyeken kísérni kell őt. Röviden leírjuk a hivatásnak ezt az útját.

Ráébredés és felfedezés

Ezen a szinten a felkínált lelkipásztori tevékenységek arra irányulnak, hogy berobbanjon az élet értelmének keresésére irányuló kérdés. A tudatosítás, s ugyanakkor a csoportban megélt hit folyamatának kezdete ez. Különböző dimenziókat foglal magában : közösségi, liturgikus ünneplés, szolgálat...

Elmélyítés

Az előző lépésnél hangsúlyozott dimenziók a növekedés kísérésének útján haladnak majd, nagyobb befolyást gyakorolva a hit személyes megélésére. Azokat a kis rügyegeket célozza meg, amely a fiatal életének személyes tervét meghatározza (fontos vonások, melyeken meghatározott idő alatt, konkrét kipróbált eszközökkel dolgozni kell).

Fejlesszük az önismeretet, dolgozunk a gyenge pontokon, és hangsúlyozzuk a személyek erősségeit, mindig átfogó módon.

Tanúságtételeken át bemutatjuk a különféle keresztény életmodelleket. Adjanak ezek eléggé tág látóteret : mily sokféleképpen meg élni az Evangéliumot.

Megkülönböztetés

Az előző lépéseket követően a személynek meg kell barátkoznia azzal a gondolattal, hogy életére vonatkozóan döntéseket hozzon, belső egységben a kialakuló tervvel. Ennek megélése a megkülönböztetés célja. Ahhoz, hogy erre eljussunk :

- meg kell erősítenünk a személy szilárdságát és a tanúságtételre való képességet ;
- tovább kell művelnünk az emberi dimenziókat, valamint dolgozzunk kell azon, hogy magára vállalja személyes történetét és kiengesztelődjön azzal;

- tisztáznunk kell a hivatás indítékait ;
- tovább kell fejlesztenünk az Isten akarata iránti készséget és nyitottságot (az élet egészében, és különösen az imában);
- föl kell térképeznünk a különböző dimenziókat, hogy egy olyan tengely köré építhes-sük, mely a személyt harmónikus belső egységre és egyensúlyra vezeti.
- értékelnünk kell az érzelmi kapcsolatokat és a megélt hit érzelmi dimenzióját.

Ezen a szinten intenzív tapasztalatokat kínálunk fel, melyek a növekedésben sorsdöntő szerepet játszanak.

Elköteleződés

A megkülönböztetés során, mely a következő szinteken tovább folytatódik, a személy olyan körülmények között van, melyek lehetővé teszik azt, hogy megtegye a fokozatos elköteleződés lépéseit.

- Ha a szerzetesi életet választja, akkor a szerzetesi közösség megszokott menetébe integrálódik, a fogadalomtételt megelőző bevezető képzés lépéseivel : jelöltidő, novíciátus, poszt-novíciátus.
- Ha a világi élet mellett dönt, akkor kialakítjuk azokat az orientációkat, melyek a személy hosszútávú tervében a fokozatos odatartozást jelzik.
- Ha a papság mellett dönt, akkor az annak megfelelő képzés menetébe kerül be.

6 A SZEMÉLYES NÖVEKEDÉS KÍSÉRÉSÉNEK ESZKÖZEI A HIVATÁSGONDOZÁSBAN

Személyes kísérés

A kísérés egy olyan segítő kapcsolat, mely :

- önismeretre segíti a személyt ;
- serkenti a személy növekedését és érleli szilárdságát, felelősségérzetét, szabadságát;
- megkönnyíti azt, hogy felfedezze Istennek a személy életére vonatkozó akaratát;
- elősegíti Isten akaratának megvalósítását az odaadott elköteleződésben és Isten Országának építésében.

A személyes kísérés az előrehaladást segítő tényező. Ha diszkrécióval végzik, akkor nem azt jelenti, hogy a fiatal lépéseit helyette teszik meg, hanem segítséget nyújt lépéseinek megszilárdításához. Elvezethet egy személyes terv kidolgozásához, mely a növekedés eszköze, és konkrét segítség ahhoz, hogy életét mindinkább felelősen kézbe vegye.

A kísérés magában foglalja azt, hogy e szolgálat betöltésére tapasztalt és képzett személyek állnak rendelkezésünkre, akik a különféle lelkipásztori területeken látható módon is megjelennek.

Tanúságtétel

A marista hivatásgondozás egy közösségi vonást is magában foglal, ahol a konkrét személyek és közösségek megélt tanúságtétele szólít meg, hogy személyes életünknek értelmet adjunk. Fontos az, hogy a lelkipásztori tevékenység résztvevői szenvedélyes emberek legyenek, akik saját emberi és lelki útjukat járják.

Marcellin Champagnat karizmájának felfedezése és elmélyítése

Megismertetjük Marcellin Champagnat személyét, küldetésének és spiritualitásának hivatkozási pontjait. Ez a spiritualitás a Mária nyomában megélt Evangélium. A bemutatásnak ezt az útját azoknak életkorához és adottságaihoz kell alkalmazni, akikhez szólunk.

7 A HIVATÁSGONDOZÁS TEVÉKENY RÉSZTVEVŐI

A lelkipásztori tevékenység minden területének lényeges aspektusa a hivatásgondozás. Úgy véljük tehát, hogy mindazok, akik a gyermekek és fiatalok növekedését saját, emberré és kereszténnyé válásuk útján kísérik, a hivatásgondozás tevékeny résztvevői. E résztvevők beépítik a hivatásgondozás dimenzióját a fiatalok közötti mindennapi jelenlétükbe, a fiatalok növekedési folyamatának kísérésébe, és a lelkipásztori tervek különböző területeken (iskolai, ifjúsági, szociális...) történő megvalósításába. Hangsúlyoznunk kell szerepüket a hivatás folyamatának kezdeti lépéseinél (felfedezés és elmélyítés). Ezt a szerepet a család, a nevelők, az osztályfőnökök, a tanácsadók, a hitoktatók, a csoportvezetők... töltik be.

A hivatásgondozás tevékeny résztvevői között megkülönböztetjük azokat, akiknek sajátos küldetése a fiatal személyes kísérése. Ez a személy a fiatal növekedésének aktív résztvevője és tanúja, a maga emberi és hívő mivoltában. Kíséri őt, segíti az Istennel való találkozásban és Szavának meghallgatásában.

Kíséri őt a belső folyamatok felfedezésében, és természetfeletti dimenziójának megélésében. A tartományi lelkipásztorkodás figyelmet fordít arra, hogy legyenek olyanok, akikre a különböző szinteken e sajátos küldetést bízák: tartományi szinten, a nevelési intézményekben, az ifjúsági mozgalmakban, és a fiatalnak elérhető szerzetesi közösségekben.

8 ÚTMUTATÓK A HIVATÁSGONDOZÁSRA A TARTOMÁNY LELKIPÁSZTORKODÁSBAN

Referenciaként szolgáló marista dokumentumok

Mivel a hivatás dimenziója sok területet átjár, tudatában kell lennünk annak, hogy különböző marista dokumentumokhoz kell nyúlnunk, melyek segítenek abban, hogy megértsük annak fontosságát, és beillesszük a tartományi programok és missziók különböző területeibe. E dokumentumok :

- A Marista Testvérek Konstitúciói és Statútumai.
- Marista nevelési misszió.
- A Sziklából fakadó Víz : marista lelkeség.
- A közös asztal körül : a világi marista hivatás.
- Az Evangélium hirdetői a fiatalok körében : Ifjúsági pasztoráció.
- Champagnat Mozgalom.
- Megismertetni és megszerettetni Jézus Krisztust (A lelkipásztori tevékenység tartományi közös kerete).

Hivatásgondozás a lelkipásztori tervekben

A Tartományfőnök Testvér a hivatásgondozás legfőbb vezetője a saját Tartományában. Tanácsával együtt, létrehozza a szükséges struktúrákat (C 94.1). Ezeknek a struktúráknak a maguk egészében biztosítaniuk kell azt, hogy figyelembe vegyék a következő aspektusokat:

- A hivatásgondozás beépítése a testvérek, a közösségek életébe, és a fiatalokra vonatkozó nevelési és lelkipásztori tervekbe.
- A marista hivatás kifejezett felkínálása (szerzetesi és világi életre szóló hivatás), hangsúlyozva mindegyiknek sajátos jellegét.
- Megfelelő tapasztalatok felkínálása, melyek a marista testvéri hivatást felébreszthetik.

Végül hisszük azt, hogy ez a keretdokumentum jó eszköz lehet a marista intézmények tartományi és helyi animációs bizottságai számára, amikor nevelési és lelkipásztori tevékenységeikről gondolkodnak, és ahhoz is alkalmas eszköz, hogy segítsen beépíteni a hivatásgondozás dimenzióját a lelkipásztori tervbe, és a gyermekek és fiatalok evangelizációjának terveibe.

L'itinerari de Jesús amb els dos deixebles en el camí d'Emmaús és un paradigma per a l'evangelització juvenil avui. En el camí d'Emmaús hi ha un itinerari de seguiment, on evangelitzador i evangelitzat recorren junts un cicle dinàmic de diàleg i descobriment.

Evangelitzadors entre els joves, 171

Η πορεία του Ιησού με τους δύο μαθητές στο δρόμο προς Εμμαούς μάς προσφέρει ένα πρότυπο, για να μεταδώσουμε το μήνυμα του Ευαγγελίου στους νέους σήμερα. Στο δρόμο προς την Εμμαούς, εκείνος που μεταδίδει το Ευαγγελικό μήνυμα και όσοι το λαμβάνουν ακολουθούν μια κοινή πορεία και βιώνουν από κοινού ένα δυναμικό διάλογο και μια δυναμική ανακάλυψη. «Σπορείς του Ευαγγελίου ανάμεσα στους νέους», 171

A Jézus két tanítvánnyal való Emmauszra utazása mintaként szolgál a mai fiatalok evangelizálására. Az Emmauszi utazásban van egy párhuzamos folyamat, melyben evangelizáló és az evangelizált együtt haladnak a dinamikus párbeszédben és a felfedezésben.

Evangelizálók a fiatalok között, 171

L'itinéraire de Jésus avec les deux disciples sur le chemin d'Emmaüs est un modèle pour l'évangélisation des jeunes d'aujourd'hui. Dans ce chemin d'Emmaüs, il y a un itinéraire commun où évangéliste et évangélisés vivent ensemble un dialogue et une découverte dynamiques.

Évangélistes parmi les jeunes, 171

maristes

**Província de L'Hermitage
Επαρχία L'Hermitage
Province L'Hermitage
L'Hermitage-i Tartomány**

45, rue d'Inkermann
69006 - Lyon
<http://www.maristes.eu>